Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Διόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 14 Αὐγούστου 1899 Ἔτος 21ον. — Ἀριθ 34

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 268)

— Αὐτὸ κ' ἐγὼ ἐπιθυμῶ δικαιῶς· ἄλλως τε ἔχω ὑπηρετήσῃ καὶ ἄλλοτε, ὡς σωματοφύλαξ τοῦ Βασιλέως.

— Τότε θὰ ζητήσω διὰ σᾶς διορισμὸν λοχαγοῦ, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ τον λάβετε. . . Μή μ' εὐχαριστῆτε, μαρκήσιε· συμμορφοῦμαι ἁπλούστατα μὲ τὰς ὁδηγίας τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος. Πρὸς τὸ παρόν, μᾶς ἀπασχολεῖ ἄλλη, πλέον ἐπείγουσα ὑπόθεσις. Ἴσως εἶσθε εἰς θέσιν νὰ μας δώσετε καμμίαν πληροφορίαν. Πρόκειται νὰ μάθωμεν, ἂν ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον θὰ ἴδῆτε, εἶνε πραγματικῶς πράκτωρ τοῦ Φουσέ, καθὼς ἰσχυρίζεται, ἢ ἀπατεών. Ἂν εἶνε τὸ πρῶτον, τότε μᾶς ἠπάτησεν ὁ Ρενὼ ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἔστειλα ὡς κατάσκοπον εἰς τὸ Κάδιξ, μὲ τὴν ἐντολὴν νὰ διευκολύνῃ τὴν ἀπόδρασιν τοῦ Σαὶν Ροκαντὲν καὶ τοῦ ἐπιτρόπου Πελουάζου. Τὸ ζήτημα εἶνε πάρα πολὺ σπουδαῖον, διότι οἱ δύο εὐγενεῖς εἰμπορεῖ νὰ ποδειχθοῦν θύματα κάποιας σατανικῆς μηχανορραφίας, καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ ἀναθεωρηθῇ ἡ ἀπόφασις τοῦ πολεμικοῦ συμβουλίου, τὸ ὁποῖον τοὺς κατεδίκασεν εἰς θάνατον.

— Κύριε Στρατάρχα, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος Νοαρμών· ἔχω πλήρη πεποίθησιν, ὅτι ὁ ἱππότης καὶ ὁ ἐπίτροπος εἶνε ἀθῶοι. Δὲν τὸ βεβαιόνω μόνον ἐπειδὴ τοὺς γνωρίζω, καὶ ἠξεύρω ὅτι εἶνε ἀνίκανοι νὰ κάμουν καὶ τὸ ἐλάχιστον κακόν, ἀλλὰ προπάντων διότι, ἐξ ὅσων μοὶ διηγήθη ὁ ἀνεψιός μου περὶ τοῦ Ρενώ, ἠμπόρεσα νὰ σχηματίσω ἰδέαν περὶ τῶν ἀτιμιῶν, αἱ ὁποῖαι διεπράχθησαν εἰς τὸ Κάδιξ, καὶ τῶν παγίδων τὰς ὁποίας ἔστησαν ἐναντίον τῶν δύο εὐγενῶν, καθὼς καὶ ἐμοῦ.

Καὶ ὁ μαρκήσιος, μὲ ὀλίγας λέξεις, διηγήθη ὅσα τῷ συνέβησαν κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐν τῇ πόλει διαμονῆς του.

—Δὲν θὰ παραξενευθῶ καθόλου, προσέθεσεν, ἂν ἀποδειχθῇ ὅτι ὁ λόρδος Δούδλαιϋ καὶ ὁ σὲρ Ἐδουάρδος Γουῶκερ δὲν εἶνε ἄλλοι, παρὰ ὁ Ρενὼ καὶ ὁ Μπρόουν. Ἄλλως τε ὑπάρχει μέσον διὰ νὰ βεβαιωθῶμεν. Ἀφ' οὗ ὁ Ρενὼ ἐστάλη εἰς τὸ Κάδιξ ὡς κατάσκοπος, πρέπει νὰ ἔστειλεν εἰς τὴν Ἐξοχότητά σας κανένα ἔγγραφον, κανένα ὑπόμνημα. . .

— Ὦ, βεβαίως, εἶπεν ὁ δούξ· παίζει τὸν ρόλον του λαμπρά. Φαντασθῆτε, ὅτι μὲ προειδοποίησε περὶ μιᾶς ἐξόδου, τὴν ὁποίαν πραγματικῶς ἐπεχείρησαν οἱ πολιορκούμενοι, καὶ εἰς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος ἀκριβέστατα! Λοχαγὲ Καστανιέ, δώσατέ μου τὸ χαρτοφυλάκιον ἐκεῖνο.

Ὁ ἀξιωματικὸς προσήγαγε τὰ ζητηθέντα ἔγγραφα.

—Ἰδοὺ καὶ ἡ ἐπιστολή, μὲ τὴν ὑπογραφὴν λόρδος Δούδλαιϋ, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος Νοαρμών· αὐτὴ μὲ παρέσυρεν εἰς τὴν ἐνέδραν τῆς Ποζάδας ντὲ λὸς Ἀντζελις, ἀπὸ τὴν ὁποίαν μ' ἔσωσεν ὁ Παπαρίγκος.

— Εὖγε, παλλικαρᾶ μου! ἀνέκραξεν ὁ στρατάρχης. Ἐσύ, φαίνεται, δὲν κάμνεις τίποτε ἄλλο, παρὰ ἡρωϊσμοὺς καὶ ἀνδραγαθήματα. Πολὺ καλά· θὰ τὸ ἔχωμεν ὑπ' ὄψει μας!

Ὁ Πεζονκύτης ἐπέρασε τὸ σίκ, τὸ ὁποῖον ἐμασοῦσεν, ἀπὸ τὴν δεξιὰν παρειάν, εἰς τὴν ἀριστεράν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐσυνείθιζε νὰ κοκκινίζῃ, ὁσάκις τὸν ἐπαινοῦσαν κατὰ πρόσωπον.

— Δόσατέ μου τὴν ἐπιστολήν, μαρκήσιε... Ἄ, διάβολε! ἐδῶ δὲν χρειάζεται γραφολόγος· εἶνε τὸ γράψιμον τοῦ Ρενώ, ἀπαράλλακτον! . . Τώρα ἐξηγοῦνται ὅλα τὰ μυστήρια... Ἂς εἰσέλθῃ ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος!

Ὁ λοχαγὸς ἀνεσήκωσε τὸ παραπέτασμα τῆς σκηνῆς καὶ ἔνευσε πρὸς τὰ ἔξω.

Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθεν ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Φουσέ, μὲ τὰς χεῖρας δεμένας ὀπίσω, περιστοιχιζόμενος ὑπὸ δύο γρεναδιέρων. Ἡ ὄψις του ἦτο ἐλεεινὴ καὶ ἀξιοδάκρυτος. Οἱ στρατιῶται, μόλις τους ἐβεβαίωσεν ὁ λοχαγὸς Καστανιὲ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦτο προδότης καὶ κατάσκοπος, ἤρχισαν νὰ τῷ ἐπιβάλλουν τὰς ποινάς, τῶν ὁποίων τὸν ἔκριναν ἄξιον. Τὰ ἐνδύματά του ἦσαν ξεσχισμένα, τὸ πρόσωπόν του πρησμένον, τὸ ἕνα του μάτι κατάμαυρον.

— Ἰσχυρίζεσαι, τὸν ἠρώτησεν ὁ Στρατάρχης, ὅτι σ' ἔστειλεν ἐδῶ ὁ κ. δούξ τοῦ Ὀτράντου, ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἀστυνομίας;

— Μάλιστα· καὶ εἶμαι ἕτοιμος νὰ το ἀποδείξω εἰς τὴν Ἐξοχότητά σας.

— Ὁμίλει.

— Δὲν εἰμπορῶ νὰ ἐξηγηθῶ δημοσίᾳ. Ἡ Ἐξοχότης σας ὅμως θὰ μ' ἐννοήσῃ κάλλιστα, ἂν τῇ εἴπω ὅτι ἦλθα διὰ νὰ ἐξακολουθήσω τὰς διαπραγματεύσεις μετὰ τῶν ἱσπανῶν, τῶν φιλικῶς διακειμένων πρὸς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα, τὸν βασιλέα Ἰωσήφ,— διαπραγματεύσεις, αἱ ὁποῖαι ἤρχισαν πρὸ ἑνὸς μηνὸς εἰς τὸ Ἄρκος.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἦσαν τῷ ὄντι ἀκατανόητοι δι' ὅλους τοὺς ἄλλους, ἐκτὸς τοῦ δουκὸς Βελλύν, διότι ὑπηνίσσοντο τὰς ἤδη ἀρξαμένας μυστικὰς συνεννοήσεις πρός τινας ἀρχηγοὺς τῶν γκουερριλλιέρων, ὀλιγώτερον ἀγρίους καὶ κάπως περισσότερον συμβιβαστικοὺς τῶν συναδέλφων των. Ὁ βασιλεὺς Ἰωσήφ, ἀδελφὸς τοῦ Ναπολέοντος Α', ἀναβιβασθεὶς ἐπὶ τοῦ ἱσπανικοῦ θρόνου παρὰ τὴν θέλησιν τῶν ἱσπανῶν, βλέπων δέ, ὅτι διὰ τῶν ὅπλων δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ κατασταλῇ ἡ ἐξέγερσις τοῦ λαοῦ, εἶχεν ἐπιχειρήσῃ ὑπούλως νὰ

«Δύο καλόγηροι τὸν ἐπλησίασαν»
(Σελ. 274, στήλ. 6'.)

διαιρέση τοὺς ἐχθρούς του, διὰ νὰ τους νικήση εὐκολώτερα, κατὰ τὸ παλαιὸν ἐκεῖνο ἀξίωμα: Διαίρει καὶ βασίλευε. Πρὸς τοῦτο εἶχε ζητήση παρὰ τοῦ Φουσὲ ἀνθρώπους ἱκανούς, ραδιούργους μᾶλλον ἢ διπλωμάτας, ὁ δὲ ἐκληφθεὶς ὡς κατάσκοπος, ἦτο τωόντι εἷς τῶν μυστικῶν τούτων ἀπεσταλμένων, ὡς ἀπέδειξεν ἡ σύντομος ἀπολογία του.

— Πολὺ καλά, εἶπεν ὁ στρατάρχης, πρὸς μεγάλην ἔκπληξιν τῶν μαρτύρων τῆς σκηνῆς ταύτης· νάφεθῆ ἐλεύθερος ὁ ἄνθρωπος αὐτός!.. Θὰ ἱκανοποιηθῆτε διὰ τὸ ἀδίκημα, τὸ ὁποῖον σᾶς ἔγινε, καὶ θὰ δώσω τὰς ἀπαιτουμένας διαταγάς, ὥστε νὰ ἠμπορέσετε νὰ ἐκπληρώσετε τὴν ἀποστολήν σας μὲ πᾶσαν εὐκολίαν. Θά σας δώσω δὲ ἐκ περισσοῦ καὶ μερικὰς ὁδηγίας, ἀφορώσας δύο κακούργους καὶ ἀπατεῶνας, τοὺς ὁποίους δὲν εἶνε δύσκολον νὰ συναντήσετε εἰς τὸν δρόμον σας.

Ὁ Ρογῆρος, ὁ θεῖός του καὶ οἱ πεζοναῦται ἀντήλλαξαν βλέμματα θριάμβου. Προφανῶς ὁ στρατάρχης ὡμίλει οὕτω κολακευτικῶς περὶ τοῦ Ρενὼ καὶ τοῦ Μπρόουν.

Οἱ φίλοι μας ἐξῆλθον ἐκ τῆς σκηνῆς, καὶ ὁ δοὺξ Βελλὺν ἔμεινεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν μόνος μετὰ τοῦ κ. Βελαιμῆ—οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ ἀστυνομικός,—κατόπι δὲ ἀπεχωρίσθησαν, εἰς ἄκρον εὐχαριστημένοι καὶ οἱ δύο. Μόνον ὁ λοχαγὸς Κατανιὲ δὲν ἐφαίνετο πολὺ εὐχαριστημένος, διὰ τὸ μέγα λάθος, τὸ ὁποῖον εἶχε κάμη...

— Ἂς εἶνε ὅμως! ἐσκέφθη· τὸ λάθος μου πάντα εἶνε μικρότερο, ἀπὸ τὸ λάθος ποῦ ἔκαμεν ὁ Αὐτοκράτωρ νὰ μας στείλη 'ς τὴν Ἱσπανία!

Καὶ μὲ τὴν σκέψιν ταύτην, τὴν κάπως ἀνευλαβῆ, παρηγορήθη.

Ὁ μαρκήσιος καὶ ὁ Ρογῆρος ἤρχισαν νὰ ἐλπίζουν καὶ νὰναθαρρῶσι. Βεβαίως ὁ κ. Βελαιμῆς θὰ ἐξεμασκάρευεν ἐπὶ τέλους τὸν Ρενὼ καὶ τὸν Μπρόουν, ἴσως μάλιστα θὰ κατώρθωνε καὶ νὰ τους συλλάβη καὶ...—τίς οἶδεν!—ἠμποροῦσε μίαν ἡμέραν νὰ τους φέρη ὀπίσω τοὺς ἀγαπητοὺς ἀπόντας, τὸν ἀγαθὸν Ἐπίτροπον καὶ τὸν λαμπρὸν Ἱππότην...

Θεῖος καὶ ἀνεψιὸς ἔβλεπον λοιπὸν τὰ πράγματα ρόδινα καὶ ἀπελάμβανον τὴν εὐτυχίαν τῆς συναντήσεώς των, ὅταν ἐπῆλθε μία ὅλως ἀπρόοπτος περιστοχή:

Ἐνα πρωΐ, οἱ Πεζοναῦται τῆς Φρουρᾶς διετάχθησαν νὰναχωρήσουν πρὸς συνάντησιν τῆς στρατιᾶς τοῦ στρατάρχου Συσσέ, διὰ νὰ συνενωθοῦν ἐκεῖ μὲ ἄλλο πολυαριθμότερον ἀπόσπασμα τοῦ σώματός των.

Μεθ' ὅλην του τὴν ἀνδρείαν, ὁ Ρογῆρος δὲν ἠμπόρεσε νὰ συγκρατήση τὰ δάκρυα... Ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ ἐγκαταλείψη εἰς τὴν τύχην των τοὺς δύο ταλαιπώρους συγενεῖς, καὶ ἴσως αὐτὴν τὴν φορὰν διαπαντός! Ἀρά γέ πόσοι κίνδυνοι τοὺς ἠπείλουν ἀκόμη; Καὶ πῶς θὰ κατώρθονε νὰ μανθάνη τὰ κατ' αὐτούς;

Ἀλλὰ καὶ ὁ μαρκήσιος ἦτο ὑποχρεωμένος νὰπέλθη. Ἔπρεπε νὰκολουθήση τὸ μικρὸν ἄγημα καὶ νὰ ὑπάγη νὰ ζητήση τὸν διορισμόν του ὡς ἀξιωματικοῦ, διότι ὁ δοὺξ Βελλὺν εἶχε συστήση νὰ καταταχθῆ εἰς τὸ ἴδιον σῶμα, ὅπου ὑπηρέτει καὶ ὁ Ρογῆρος, ὥστε νὰ μὴ χωρισθοῦν θεῖος καὶ ἀνεψιός.

Εἷς ἐκ τῶν πλέον λυπημένων ἦτο καὶ ὁ σκαπανεὺς Βιλλαμπούας, ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ὁποίου ἔρρεον δάκρυα,—φαινόμενον, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχε παρατηρηθῆ μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

ΠΩΣ Ο ΑΛΔΟΥΡΕΚΟΣ ΕΔΟΚΙΜΑΣΕ ΜΕΓΑΛΑΣ ΔΥΣΚΟΛΙΑΣ ΝΑ ΚΑΘΗΣΗ ΚΑΤΟΠΙ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΩΣ ΠΟΛΥ ΑΠΡΟΟΠΤΟΥ.

Τὸ χωρίον Μόντορον εὑρίσκετο εἰς ἀναστάτωσιν. Πρὸ μικροῦ ἀνηγγέλθη ἡ προσεχὴς ἄφιξις γαλλικοῦ ἀποσπάσματος, καὶ ἐπειδὴ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἱσπανοὺς χωρικοὺς δὲν εἶχε καθαρὰν τὴν συνείδησιν, ὅλοι ἀνησύχουν καὶ ἀνέμενον μετ' ἀγωνίας τὴν ἄφιξιν τῶν γάλλων στρατιωτῶν.

Ὁ ἀλκάδος προπάντων.—Δηλαδὴ ὁ δήμαρχος, ὅπως λέγεται ἱσπανιστί,—δὲν ἐκοιμᾶτο διόλου ἐπὶ ρόδων, διότι εἶχεν ἀποτελέσῃ μέρος ἑνὸς στίφους γκουερτιλιέρων, διαβοήτου διὰ τοὺς αἱμοχαρεῖς ἄθλους του κατὰ τοῦ στρατοῦ τοῦ βασιλέως Ἰωσήφ. Εὑρίσκετο διὰ τοῦτο εἰς δεινὴν ἀμηχανίαν ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἐσυλλογίζετο μήπως ἦτο προτιμώτερον νὰ πάρη τὰ βουνά, πρὶν νὰ φθάσουν οἱ γάλλοι.

Αὐτὸ ἐσυλλογίζετο, διασχίζων τὴν μικρὰν πλατεῖαν τοῦ χωρίου, μὲ ὅσην ταχύτητα τῷ ἐπέτρεπον οἱ βραχεῖς του πόδες καὶ ἡ ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένη κοιλία του,—ὅταν δύο καλόγηροι τὸν ἐπλησίασαν καὶ τὸν ἐχαιρέτισαν ὑποκλινῶς.

— Ἀδελφέ μου, εἶπεν ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν, φαίνεσαι πολὺ ἀνήσυχος.

— Θά σε ἀνησυχῇ βέβαια ἡ εἴδησις, ὅτι φθάνουν ἐδῶ οἱ Γάλλοι, εἶπεν ὁ ἄλλος.

— Μά, αἰδεσιμώτατοι...

—Μὴ κρύβεσαι ἀπὸ μᾶς, ἀδελφέ μου! Εἴμεθα καὶ οἱ δύο, ὅπως καὶ σύ, πιστοὶ πατριῶται καὶ ἀφωσιωμένοι εἰς τὴν πατρίδα μας· εἰμπορεῖς λοιπὸν νὰ ὁμιλήσῃς καθαρά, χωρὶς κανένα φόβον. Τὸ χωρίον ἐννοεῖ νὰ ἀμυνθῇ;

—Ἀδύνατον· οἱ ἐχθροὶ εἶνε πολλοί...

— Ναί... ναί... ἔχεις δίκαιον, ἀδελφέ μου. Μολοντοῦτο, δὲν εἰμπορεῖς τάχα νὰ βοηθήσῃς,—χωρὶς νὰ ριψοκινδυνεύσῃς, ἐννοεῖται, χωρὶς νὰ ἐκτεθῇς σὺ καθόλου,—κάτι Ἱσπανού;, ποῦ εἶνε ἀποφασισμένοι νὰ κτυπήσουν τοὺς θρασεῖς αὐτοὺς ἐπιδρομεῖς;... Ἄλλως τε θὰ διαρρυθμισθοῦν τὰ πράγματα οὕτως, ὥστε νὰ μὴ ἀφήσῃς ἀπὸ κοντὰ καθόλου τοὺς Γάλλους, καὶ νὰ μὴ τρέξῃς κανένα κίνδυνον νὰ σε κατηγορήσουν ὡς συνένοχον.

—Αἰδεσιμώτατοι, εἶμαι προθυμότατος νὰ βοηθήσω τοὺς συμπατριώτας μου κατὰ τῶν ἐχθρῶν μας· ἀλλὰ δέν μου λέτε πῶς εἰμπορῶ νά το κάμω;

—Εἶνε ἁπλούστατον· θέλομεν νὰ μαζεύσῃς ἕνα ἄνθρωπον πιστόν, ποῦ νὰ ἠξεύρῃ καὶ τὰ μικρότερα μονοπάτια τοῦ βουνοῦ, ἕνα γενναῖον ἄνθρωπον, ποῦ νὰ ἠμπορῇ νὰ ρίξῃ καὶ καμμιὰ τουφεκιὰ ἐν ἀνάγκῃ.

— Ἔχω τὸν ἄνθρωπο ποὺ σας χρειάζεται, αἰδεσιμώτατοι, ἀπήντησεν ὁ Δήμαρχος μετὰ μικρὰν σκέψιν· θά σας στείλω τὸν Ζουὰν Ραβίδο, λαθρέμπορον, λαθροθήραν καὶ... ὀλίγον λῃστήν· ἀλλ' αὐτὸ ἂς μή σας τρομάζῃ! Εἶνε ὁ ἄνθρωπος ποὺ σας χρειάζεται. Εἶνε ἱκανὸς γιὰ κάθε τί, καὶ μισεῖ τοὺς Γάλλους σὰν τὸ διάβολο.

— Λαμπρά· λοιπόν, ἀδελφέ μου, 'πέ του νὰ ἔλθῃ νά μας εὕρῃ ἀπόψε, τὰ μεσάνυκτα ἀκριβῶς, ἀπέξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΔΑΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

ΤΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

Τὰ πιὸ εὐμορφώτερα
Τοῦ Ἀπριλιοῦ λουλούδια,
Εἶνε τὰ τριαντάφυλλα.

Τὰ πουλιά τα ψάλλουνε
Μὲ γλυκὰ τραγούδια...
Κι' ὅλοι τὰ ζηλεύουνε.

Τὰ ζηλεύει ἡ ὀλόδροση
Τούρανοῦ Αὐγούλα
Κ' ἔλαβε τὸ χρῶμά των.

Τὰ ζηλεύει ἡ πρόσχαρη
Ντροπαλὴ Παιδούλα
Κ' ἔγινε ροδόχρωμη.

Ὅλοι τα ζηλεύουνε...
Μά γιά νά τα φθάσουν
Δὲν μποροῦν, ἀδύνατο!

Γιατὶ τὰ τριαντάφυλλα
Τὴ ζωὴ κι' ἂν χάσουν...
Θὰ μοσχομυρίζουνε!

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΘΩΡΗΚΤΟΝ
ΔΙ' ΕΡΑΝΟΥ ΠΑΙΔΙΩΝ

Φαίνεται, ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ θαῦμα ἔγινεν εἰς τὴν χώραν τῶν θαυμάτων,—εἰς τὴν Ἀμερικήν.

Δύο Ἀμερικανόπαιδες, δύο μικροὶ μαθηταὶ τῆς πόλεως Κιγκινάτης, εἰς τὴν πολιτείαν Ὄχιο, ὀνομαζόμενοι Οὐίλλιαμ Γοὺδ καὶ Χάρις Πράϊς, συνέλαβον τὸ μέγα σχέδιον νὰ προκαλέσουν ἔρανον μεταξὺ ὅλων τῶν Ἀμερικανοπαίδων, καὶ νὰ προσφέρουν εἰς τὸ ἔθνος των ἓν θωρηκτόν.

Ἐτύπωσαν λοιπὸν ἐγκυκλίους, τὰς ἔστειλαν δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ εἰς ὅλα τὰ σχολεῖα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἔγραψαν ἰδιαιτέρως πρὸς ὅσους ἐγνώριζαν, παρακαλοῦντες αὐτοὺς νὰ κάμουν τὸ ἴδιον πρὸς τοὺς γνωρίμους των, τὸ ἐδημοσίευσαν εἰς τὰς ἐφημερίδας, τέλος πάντων ἐκίνησαν πάντα λίθον ὥστε νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν πατριωτικὸν αὐτὸν ἔρανον ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς Συμπολιτείας, ὅλα, μικρὰ καὶ μεγάλα, πλούσια καὶ πτωχά,—καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον κατώρθωσαν νὰ συνάξουν... πόσα νομίζετε; Ἑπτὰ ἑκατομμύρια δολλάρια, μὲ ἄλλους λόγους 35,000,000 φράγκα!

Μὲ τὸ ποσὸν αὐτὸ ναυπηγεῖται τώρα ἓν πολεμικὸν πλοῖον πρώτης τάξεως, μὲ ἰσχυρότατον θώρακα, μὲ τελειότατον ὁπλισμόν, μὲ τηλεβόλα τοῦ τελευταίου συστήματος, μὲ χωρητικότητα 13,000 τόννων καὶ μὲ ταχύτητα 17 μιλλίων τὴν ὥραν. Καὶ τὸ θωρηκτὸν αὐτό, τὸ ὁποῖον ὀφείλεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν φιλοπατρίαν τῶν Ἀμερικανοπαίδων, θὰ ὀνομασθῇ Ἀμεριανόπαις καὶ θὰ ἀποσφερθῇ εἰς τὸ Ἔθνος, διὰ ναύδησιν τὴν ὀνομαν τοῦ ἐθνικοῦ στόλου. Ἀ, πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι δικαιοῦνται νὰ ὑπερηφανευθοῦν πολὺ τὰ παιδία τῆς μεγάλης Δημοκρατίας!..

Λέγουν ὅτι αἱ καλαὶ πράξεις εἶνε ἄξιαι μιμήσεως... Ἂν ἠμποροῦσαν καὶ οἱ Ἑλληνόπαιδες νὰ μιμηθοῦν τοὺς Ἀμερικανοὺς ὁμηλίκους των, τώρα μάλιστα ποῦ ἡ μικρὰ καὶ πτωχὴ πατρὶς ἔχει τόσην ἀνάγκην βοηθείας διὰ τὴν ἀναδιοργάνωσιν τῶν ναυτικῶν καὶ στρατιωτικῶν της δυνάμεων, τώρα ποῦ οἱ κύριοι Βούλγαροι ἑτοιμάζονται πάλιν νὰ κάμουν τὰ συνειθισμένα των, ἐ, ἂν ἠμποροῦσαν καὶ οἱ Ἑλληνόπαιδες;... Ἀλλὰ οἱ Ἀμερικανόπαιδες εἶνε πολλοί, ἐν ᾧ οἱ Ἑλληνόπαιδες εἶνε ὀλίγοι· ποτέ, ὅσα καὶ ἂν ἔκαμναν αὐτοί, δὲν θὰ κατώρθωναν νὰ συνάξουν τὰπαιτούμενα διὰ τὴν κατασκευὴν ἑνὸς θωρηκτοῦ. Τριάντα ἑκατομμύρια, καὶ εἴκοσι, καὶ δέκα καὶ πέντε· οὔτε νὰ το ὀνειρευθῇ κανείς...

Ναί, ἀλλ' ἂν δὲν ἠμποροῦν νὰ κάμουν μεγάλα, δὲν ἠμποροῦν ἀρά γε νὰ δοκιμάσουν τίποτε μικρότερον; Νὰ συνάξουν τουλάχιστον ὅσα ἀπαιτοῦνται διὰ τὴν κατασκευὴν π. χ. ἑνὸς τορπιλλοβόλου; Καὶ τὴν πρωτοβουλίαν ἑνὸς γενικοῦ, παιδικοῦ, πανελληνίου ἐράνου, εἰς τὸν ὁποῖον κάθε ἑλληνόπουλο νὰ λάβῃ μέρος ἔστω καὶ μὲ μίαν πεντάραν, δὲν ἠμποροῦν νὰναλάβουν ἄρα γε οἱ συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως»; Τί λέγετε δι' ὅλ' αὐτά; Σᾶς ἐρωτῶ ἁπλῶς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ
Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΗΠΟΥ

ΑΤ' ἀρχὰς ἡ λεωφόρος Ἀμαλίας, ἀπὸ τῆς πλατείας τῶν Ἀνακτόρων ἔπειτα μακρὸς δρόμος τοῦ πάρκου, ὁ διερχόμενος ὀπισθεν τοῦ Ζαππείου, (δὲν ἠξεύρω ἂν ἔχῃ ὄνομα) ἔπειτα ἡ ὁδὸς Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ, καὶ τελευταῖον τὸ τμῆμα ἐκεῖνο τῆς ὁδοῦ Κηφισσίας, τὸ ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς διασταυρώσεως μὲ τὴν ὁδὸν Ἡρώδου καὶ καταλῆγον πάλιν εἰς τὴν πλατεῖαν τῶν Ἀνακτόρων. Ἰδοὺ τὸ μέγα τετράγωνον τῶν ὁδῶν, τῶν πέριξ τοῦ Βασιλικοῦ Κήπου, ἢ ὁ Γύρος τοῦ Κήπου, ὅπως ὀνομάζεται κοινῶς ὁ ὡραῖος καὶ πολυσύχναστος αὐτὸς ἀθηναϊκὸς περίπατος.

Μὲ ἥσυχον βῆμα περιπατητοῦ, θέλεις ἕως τρία τέταρτα τῆς ὥρας διὰ νὰ τον κάμῃς. Εἶνε δὲ ποικιλώτατος εἰς ἀπόψεις. Μετὰ τὸν ἀριστοκρατικὸν πλοῦτον τῆς λεωφόρου Ἀμαλίας, μετὰ τὸν ἀνοικτόν της ὁρίζοντα, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποίου, μακράν, θὰ ἴδῃς πρὸς στιγμὴν ἀπαστράπτουσαν τὴν θάλασσαν· μετὰ τὴν ἀπέραντον πρασινάδαν τοῦ Ζαππείου καὶ τὸ ἔξοχον θέαμα τῶν πέριξ μνημείων καὶ τῶν λόφων,—θὰ εἰσέλθῃς εἰς τὴν ἤρεμον καὶ σκιερὰν ὁδὸν Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ, μὲ τὰ σιωπηλὰ μέγαρά της, διὰ νὰ καταλήξῃς εἰς τὴν πολυκοσμίαν, εἰς τὴν κίνησιν καὶ εἰς τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς ὁδοῦ Κηφισσίας. Καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα, ἔχεις πάντοτε πρὸς τἀριστερᾷ σου τὸ περίφραγμα τοῦ κήπου, τὴν ἀτελείωτην ἐκείνην σειρὰν τῶν πρασίνων ξυλίνων δρυφάκτων, τῶν τοποθετημένων ἐπὶ λιθίνου συνεχοῦς κρηπιδώματος, ἀλλοῦ ὑψηλοτέρου καὶ ἀλλοῦ χαμηλοτέρου, ἀναλόγως τοῦ ἐδάφους, — μετὰ τῶν ὁποίων συμπλέκονται κλαδίσκοι καὶ φυλλώματα, ἐνῷ ἄνωθεν, ὡς γίγαντες προβάλλοντες πρὸς τὰ ἔξω, ἐγείρονται δένδρα ὑπερύψηλα. Τὸ ὄμμα σου, εἰσδύον διὰ τῶν κενῶν τοῦ διαφανοῦς τούτου περιβόλου, διὰ τῶν σχισμάδων τοῦ πρασίνου παραπετάσματος, ἀποκαλύπτει τὰ βάθη τοῦ κήπου, τὰ πλήρη γλυκείας σκιᾶς, καὶ τὸ οὖς σου τέρπεται ἀπὸ τὸ λάλημα τῶν πτηνῶν, καί, αὐτὰς τὰς ἡμέρας πρὸ πάντων, ἀπὸ τὴν τρελὴν καὶ ἀδιάκοπον συναυλίαν τῶν τεττίγων, οἱ ὁποῖοι, κατὰ τὸν γνωστὸν μῦθον, τραγωδοῦν τώρα διὰ νὰ χορεύσουν τὸν χειμῶνα.

Κατὰ τοὺς προηγουμένους μας περιπάτους, διηνύσαμεν μέγα μέρος τοῦ γύρου τούτου. Σήμερον πρόκειται νὰ τὸν ἐξακολουθήσωμεν, καὶ πρὸς τοῦτο, ἀφ' οὗ ἐπεσκέφθημεν τὸ Πανόραμα, θὰ προχωρήσωμεν εἰς τὴν ὁδὸν Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ. Ἂν θέλετε ὅμως, εἰμποροῦμεν νὰ κάμωμεν ἕνα βραχὺν σταθμὸν ἐδῶ, εἰς τὴν ἀνθηρὰν αὐτὴν γωνίαν, ὅπου ὑπάρχει ἓν μικρὸν γαλακτοκομεῖον. Ἕνα ποτήρι γάλα ἀγελάδος, νωπὸν καὶ ἄγνόν, εἶνε ἴσως προτιμώτερον ἀπὸ ὅλα τὰ ζαχαροπλαστικὰ προϊόντα τοῦ Ἀναψυκτηρίου. Δὲν ἠξεύρω τί λέγουν οἱ μικροὶ λιχούδιδες· ἀλλ' ἐγὼ ὁμολογῶ, ὅτι μοῦ ἀρέσει κάποτε νὰ κάθημαι ἐδῶ, εἰς τὰ ἀγροτικὰ καθίσματα τοῦ γαλακτοπωλείου, καὶ νὰ πίνω τὸ γάλα μου. Τὸ μέρος εἶνε ρομαντικώτατον. Ἔχει πρασινάδαν πολλήν, ἔχει ἄνθη, ἔχει σκιάν, ἔχει κάποτε καὶ πατδάκια. Ὁ ξύλινος οἰκίσκος, ὁ ὁποῖος χρησιμεύει ὡς σταῦλος, εἶνε κομψότατος, μὲ σχέδιον ἐλβετικόν, καὶ τὸ ζωηρὸν κίτρινον χρῶμά του συνδυάζεται τόσον ἁρμονικὰ μὲ τὸ πράσινον, τὸ ὁποῖον τὸν περιβάλλει! Γύρω διαχύνεται ἡ χαρακτηριστικὴ ἐκείνη ὀσμὴ τοῦ σταύλου, ἡ ὁποία προκαλεῖ ἀναμνήσεις καὶ ἠρεμίαν ἐξοχῆς... Καὶ πλησιάζων, βλέπεις τὰς ἀγελάδας, εἰς τὰ καθαρώτατα διαμερίσματά των, νὰ μασοῦν ἡσύχως τὴν τροφήν. Ὦ, τί ἠμερότητα, τί γαλήνην ποῦ ἔχει τὸ βλέμμα αὐτοῦ τοῦ ζώου, καὶ πῶς ὁ ὑπόκωφος καὶ ἀσθενὴς ἐκεῖνος μυκηθμός του, ὁ παραπονετικός, σὲ μεταφέρει διαμιᾶς μακρὰν τῆς πόλεως, ἔξω, εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ εἰς τὰ βουνά, καὶ βλέπεις διὰ τῆς φαντασίας τοπία ἐξοχικὰ καὶ εἰκόνας γλυκείας ἀγροτικῆς ζωῆς,— τῆς ζωῆς, διὰ τὴν ὁποίαν θὰ νοσταλγῇ πάντοτε ὁ πολιτισμένος κάτοικος τῶν πόλεων!

Καί μου ἔρχονται εἰς τὸν νοῦν αὐταὶ οἱ στίχοι, ἀπὸ ἓν ὡραῖον ποίημα τοῦ Στεφάνου Μαρτζώκη:

Μύριες ἀξίνες σκάφτουνε τὴ γῆ
Κ' ὑψωμένες 'στὸν ἥλιο λαμπυρίζουν'
Ἀπ' τοὺς κάμπους βασιλεύει θεία σιγή.

Κ' ἐνῷ θωρεῖς τὰ σπίτια νὰ καπνίζουν,
Ἄλλο πιὰ δὲν γρικᾶς τὴ χαραυγή,
Παρὰ τὰ βῶδια ἀγάλι νὰ μουγγρίζουν

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ι. ΛΕΧΩΝΙΤΗΣ.

Βραβευθεὶς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Ἥσυχο Δεράκι* εἰς τὸν 55ον Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων.

(Ἴδε «Διάπλασιν» τοῦ 1898, σελ. 427).

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 265)

Ὁποία θερμὴ χειραψία ! . . Ὁποία χαρὰ καὶ διὰ τοὺς δύο, νὰ συναντῶνται τόσον ἀπροόπτως, ὅταν ὁ ἕνας ἐνόμιζε τὸν ἄλλον χαμένον διὰ παντός ! . . Δι' ὀλίγων λέξεων ἀνεκοίνωσαν πρὸς ἀλλήλους τὰς περιπετείας των. Ὁ πλοίαρχος εἶχε βυθισθῆ μαζὶ μὲ τὴν Εὐστάθειαν. Ἐπανελθὼν εἰς τὴν ἐπινειαν, ἐκρατήθη δι' ὀλίγον ἐπὶ σανίδος, τὴν ὁποίαν ἡ τύχη καὶ τὸ ρεῦμα ἔφεραν πλησίον μιᾶς ἐκ τῶν λέμβων,—ἐκείνης ἀκριβῶς, περὶ τῆς ὁποίας ὁ Ἐρρῖκος εἶχε μάθη ὅτι ἤραξεν εἰς τὴν Πέμπαν. Ἐκεῖθεν ὁ ναυαγὸς ἠδυνήθη νὰ μεταβῆ εἰς τὸ Λορενσάο-Μαρκὲζ καὶ κατόπιν εἰς τὸ Τράνσβααλ. Εἶχε σκοπὸν νὰ ἐπωφεληθῆ τῆς τραγικῆς του συμφορᾶς καὶ τῆς ἀνελπίστου σωτηρίας του, διὰ νὰ δοκιμάσῃ, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι, τὴν τύχην τοῦ χρυσοθήρα.

— Μπόσικα πράγματα ! προσέθεσεν ὡς συμπέρασμα. Δὲν εἰμπορεῖς νὰ φαντασθῆς, ἀγαπητέ μου Ἐρρῖκε, τί ἄθλιον ποῦ εἶνε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ μεταλλευτοῦ! Ἔρχονται ἐδῶ οἱ ἄνθρωποι μὲ τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἀρκεῖ νὰ σκύψῃ κανεὶς διὰ νὰ μαζεύσῃ ὅσο χρυσάφι θέλει. Ἀλλὰ ποῦ ! κάθε ἄλλο . . . Πρῶτα πρέπει νὰ γοράσῃς τὸν τόπο, νὰ πάρῃς ἕνα κλέιμ, καθὼς λέγουν, ἢ ἄδειαν ἐκμεταλλεύσεως· ἔπειτα νὰ ἀρχίσῃς νὰ δουλεύῃς τὴ μεταλλικὴ φλέβα, νὰ βγάλῃς τὸ κουάρκι, νὰ το πᾷς 'στὸ μύλο, νὰ το ἀλέσῃς, νὰ το ἐπεξεργασθῆς μὲ χημικὰς οὐσίας . . . Καὶ ὅλα αὐτά, χωρὶς νὰ ξεύρῃς ἂν ἀπὸ τὸ καταραμένο αὐτὸ κουάρκι, θὰ βγάλῃς χρυσάφι ἀρκετὸ νὰ σε ἱκανοποιήσῃ γιὰ τόσα ἔξοδα, γιὰ τόσους κόπους. Καμμιὰ φορὰ δὲν σοῦ δίνει τίποτε . . . καὶ τότε, τ' εἶχες Γιάννη, τ' εἶχα πάντα ! Ἀ, δὲν γίνεται χειρότερη ἐργασία ! Χίλιες φορὲς θὰ προτιμοῦσα ἕνα καλὸ καράβι, ἔστω καὶ ἂν πρόκειται νὰ μοῦ το κόψῃ πάλι 'στὴ μέση κανένας κακοῦργος !

Τοῦ κακούργου, ὁ ὁποῖος εἶχε κόψῃ εἰς δύο τὴν Εὐσταθειαν, ὁ Ἐρρῖκος ἦτο εἰς θέσιν νὰ δώσῃ καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὴν ἐθνικότητα. Ὤ, νὰ ἐβλέπατε τὴν ὀργὴν τοῦ πλοιάρχου Φρανκὲρ, ὅταν ἔμαθε τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ λόρδου Φάϊρφηλδ.

— Ἔτσι ἔ ; . . . ἀνέκραξε. Λέγεται λοιπὸν Λύκος καὶ εἶνε ἀπὸ τὸ Ἀμβοῦργον ὁ λαμπρὸς αὐτὸς κύριος ! . . Ἔ καὶ νὰ τον ἔπιανα καμμιὰ φορὰ 'στὰ χέρια μου ! . . Σοῦ δίδω τὸν λόγον μου, ὅτι πολὺ ἄσχημα θὰ ἐξεμπέρδευε ! . . »

Ὡμίλησαν κατόπι περὶ τῶν ἄλλων λέμβων τῆς Εὐσταθείας, ὅσων εἶχεν ἀγγελθῆ μέχρις ὥρας ἡ σωτηρία. Μὲ μεγάλην του λύπην, ὁ Ἐρρῖκος εἶδεν ὅτι ὁ πλοίαρχος, ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην, ἐγνώριζε πολὺ ὀλιγώτερα ἀπὸ αὐτόν. Ἀλλὰ διατί τάχα ; Μήπως αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ συνάντησις ἑνὸς τῶν ναυαγῶν, δὲν ἦτο γεγονὸς ἱκανὸν νὰ ἐμπνεύσῃ τὰς μεγαλητέρας ἐλπίδας, ὅτι καὶ αἱ ἄλλαι λέμβοι ἐσώθησαν ἐπίσης ; Καὶ μὲ τὴν σκέψιν αὐτήν, ὡδήγησε τὸν πλοίαρχον Φρανκὲρ πρὸς τὴν μητέρα του.

Διὰ τὴν κυρίαν Μασσαί, ἡ ἐπίσκεψις αὐτὴ ὑπῆρξεν ἀφορμὴ λύπης συγχρόνως καὶ χαρᾶς. Ἦτο πεπεισμένη ἐνδομύχως —τόσον πολὺ τὸ ἤλπισεν !—ὅτι ὁ ναυαγὸς τῆς Κλαϊνδόρπης ἔπρεπε νὰ εἶνε ὁ σύζυγός της. Βεβαίως, ἦτο πολὺ εὐτυχὴς ἐπαναβλέπουσα τὸν πλοίαρχον Φρανκὲρ. Ἀλλὰ διατί νὰ μὴν εἶνε ὁ κύριος Μασσαί ; . .

Ὁπωσδήποτε, διῆλθον εὐχάριστον ἑσπέραν οἱ τρεῖς των, συνομιλοῦντες. Ὁ ἀγαθὸς πλοίαρχος εὕρεν ἑκατὸν ἐπιχειρήματα, διὰ νὰ πείσῃ τὴν δυστυχῆ ἐκείνην, ὅτι ἀργὰ ἢ γρήγορα οἱ ἀπόντες θὰ παρουσιάζοντο. Πόσα πλοῖα διασχίζουν καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις τὸν ἰνδικὸν ὠκεανόν ! . . Πόσοι ἔρημοι καὶ ἀπομακρυσμέναι ἀκταί, εἰς τὰς ὁποίας εἰμπορεῖ νὰ ἔφθασαν οἱ ναυαγοί, χωρὶς νὰ εἶνε εἰς θέσιν ἀκόμη νὰ δώσουν σημεῖον ὑπάρξεως ! . . Νὰ ἰδῆτε, ὅτι καθένας ἀπὸ αὐτοὺς ἐσώθη κατ' ἴδιον τρόπον καὶ σήμερ' αὔριο θὰ παρουσιασθῆ... Θάρρος, ἀγαπητὴ κυρία, θάρρος καὶ ὑπομονή ! . .

Τίποτε ὡρισμένον καὶ θετικὸν ἀκόμη· ὄνειρα μόνον καὶ ἐλπίδες. . . Ἀλλὰ τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι τὴν νύκτα ἐκείνην, διὰ πρώτην φορὰν ἀπὸ πολὺν καιρόν, ἡ δυστυχὴς γυνὴ ἐκοιμήθη μὲ καρδίαν ἐλαφροτέραν.

Ἐν τούτοις, καθὼς ἐσυμβούλευσε καὶ ὁ πλοίαρχος Φρανκὲρ τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἅπαξ εὑρίσκοντο εἰς τὴν Κλαϊνδόρπην, δὲν εἶχον παρὰ νὰ μείνουν ἐκεῖ. Οὐδὲν εὐκολώτερον ἢ νὰ δημοσιεύσουν εἰδοποιήσεις εἰς ὅλας τὰς ἐφημερίδας, νὰ καταστήσουν γνωστὸν πανταχοῦ ὅτι ἡ οἰκογένεια Μασσαὶ εἶχε πήξῃ τὴν σκηνήν της εἰς τὸ Τράνσβααλ, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Λιμπόπου, καὶ νὰναμείνουν ἀσφαλῶς τὴν προσέλευσιν τῶν ἀπόντων αὐτῆς μελῶν. Ὁ Ἐρρῖκος ἦτο χημικὸς καὶ μεταλλειολόγος· θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ εὑρεθῆ καταλληλότερον μέρος, διὰ νὰ χρησιμοποιήσῃ τὰς γνώσεις του. Διότι εἰς τὴν Κλαϊνδόρπην ὑπῆρχεν ἔλλειψις προπάντων χημικῶν.

— Χημικοὶ εἶνε αὐτοί που ἔχομεν ; ἔλεγεν ὁ πλοίαρχος Φρανκὲρ. Φαντάσου, πρῴην ὑπηρέται φαρμακείου ! Τί νὰ σου κάμουν ;.. Ἔννοια σου, Ἐρρῖκε, θὰ σε συστήσω ἐγὼ εἰς τὸν κ. Χάρισσων Λίνδσαϋ, καὶ φθάνει μόνον ὅρεξι νἄχῃς νὰ ἐργάζεσαι.

Τὸ εἶπεν ὁ πλοίαρχος καὶ τὸ ἔκαμε. Μετὰ δύο ἡμέρας ὁ νεαρὸς μηχανικὸς προσελήφθη εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Ἀμερικανοῦ μεταλλωρύχου, καὶ ἀμέσως ἤρχισε τὴν ἐργασίαν του. Δὲν ἐβράδυνε δὲ νὰ παρατηρήσῃ, ὅτι τῳόντι ὁ χημικὸς καθαρισμὸς τοῦ πολυτίμου μετάλλου ἐγίνετο ὁλωσδιόλου ἡμιτελὴς εἰς τὰ ἐργαστήρια τῆς Κλαϊνδόρπης. Τὰ ὑπολείμματα, ὑποβαλλόμενα εἰς νέαν χημικὴν ἀνάλυσιν, παρουσίαζον καὶ ἄλλην ποσότητα χρυσοῦ, εἰς μεγάλην ἀναλογίαν, ὁ ὁποῖος ἐχάνετο, διότι αἱ ἐν χρήσει μέθοδοι δὲν ἦσαν ἱκαναὶ νὰ τον ἐξαγάγουν. Ὑπῆρχον λοιπόν, παρὰ τοὺς μύλους, ὅπου ἐτρίβετο τὸ κουάρκιον, χιλιάδες τόννοι ὀρυκτοῦ παρερριμένου, τὸ ὁποῖον ἐνέκλειεν ἀληθεῖς θησαυρούς.

Ἀφ' οὗ ἐπείσθη περὶ τούτου, ὁ Ἐρρῖκος τὸ ὑπέδειξεν εἰς τὸν διευθυντὴν τῆς ἐπιχειρήσεως· κατόπιν ἤρχισε μετὰ ζήλου νὰ ζητῇ μέσον θεραπείας, καὶ μετ' ὀλίγον τὸ εὗρεν. Ἦτο ἀπαραίτητον νὰ γίνῃ χρῆσις διὰ τὴν ἐπεξεργασίαν τοῦ κουαρκίου, ἀντιδραστικῶν καταλληλοτέρων, καὶ ἐν γένει ἡ ἐργασία νὰ ἐκτελῆται τοῦ λοιποῦ μετὰ μεγαλητέρας προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας. Ἐλήφθησαν λοιπὸν καθ' ὑπόδειξίν του σύντονα μέτρα, καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ὡς ἄμεσος συνέπεια, ἐπῆλθεν ἡ αὔξησις τοῦ καθαροῦ προϊόντος τῆς ἐκμεταλλεύσεως κατὰ δεκατρία τοῖς ἑκατόν.

Ἡ ἐπιτυχία ἦτο λαμπρά, ἀλλ' ὁ Ἐρρῖκος δὲν ἐπανεπαύθη εἰς αὐτήν. Ἐπενόησε καὶ ἄλλας διαφόρους μεθόδους, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ αὔξησιν μεγαλητέραν. Ἡ κυριωτέρα ἦτο ἡ ἑξῆς : Συνήθως μετεχειρίζοντο κυανιοῦχον ὑδράργυρον διὰ τὴν διάλυσιν τῶν ὑπολειμμάτων. Ἡ μέθοδος ἦτο τόσον δαπανηρά, ὅσον καὶ ἀτελής, διότι δι' αὐτῆς ἐξήγοντο μόνον τὰ τέσσαρα πέμπτα τοῦ ἐν τῷ ὀρυκτῷ περιεχομένου χρυσοῦ. Ὁ Ἐρρῖκος προσεπάθησε νὰ κάμῃ κάτι οἰκονομικώτερον καὶ ἀποτελεσματικώτερον· ἀφ' οὗ δ' ἐπὶ πολὺ εἰργάσθη, κατώρθωσε νὰ συνθέσῃ νέον διαλυτικόν, ἀπὸ χημικὰς οὐσίας κοινοτέρας καὶ πολὺ εὐθηνοτέρας. Διὰ τοῦ διαλυτικοῦ τούτου, κατωρθόνετο νὰ ἐξάγεται, παρὰ ὀλίγα μόνον ἑκατοστά, ὁλόκληρος ἡ ποσότης τοῦ περιεχομένου χρυσοῦ. Εἰς ὅλην τὴν κατ' ἐξοχὴν ταύτην χώραν τῶν χρυσωρυχείων, ἡ ἀνακάλυψις ἐθεωρήθη σημαντικωτάτη καὶ ἔκαμε μεγάλον πάταγον. Ἀπὸ παντοῦ παρεκάλουν τὸν Ἐρρῖκον νὰ καταστήσῃ γνωστὴν τὴν μέθοδόν του καὶ νὰ τὴν παραδώσῃ εἰς κοινὴν χρῆσιν. Ἀλλ' ὁ νέος ἠρνεῖτο καὶ ἐκράτει τὸ μυστικόν της, διότι την εὕρισκεν ἀταλῆ καὶ ἤθελε νὰ την τελειοποιήσῃ ἀκόμη περισσότερον.

Τότε ἄνθρωποι ἄπληστοι καὶ αἰσχροκερδεῖς, ἐπεχείρησαν νὰ μάθουν δολίως τὸ μυστικόν. Ἐδοκίμασαν νὰ διαφθείρουν διὰ χρημάτων τοὺς βοηθούς, τοὺς ὁποίους ὁ νεαρὸς χημικὸς ἦτο ἠναγκασμένος νὰ μεταχειρίζεται εἰς τὰ πειράματά του.

(Ἕπεται συνέχεια.) ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΟΥΛΙΟΣ — ὑπὸ Δ. Ε. ΓΑΛΑΝΗ

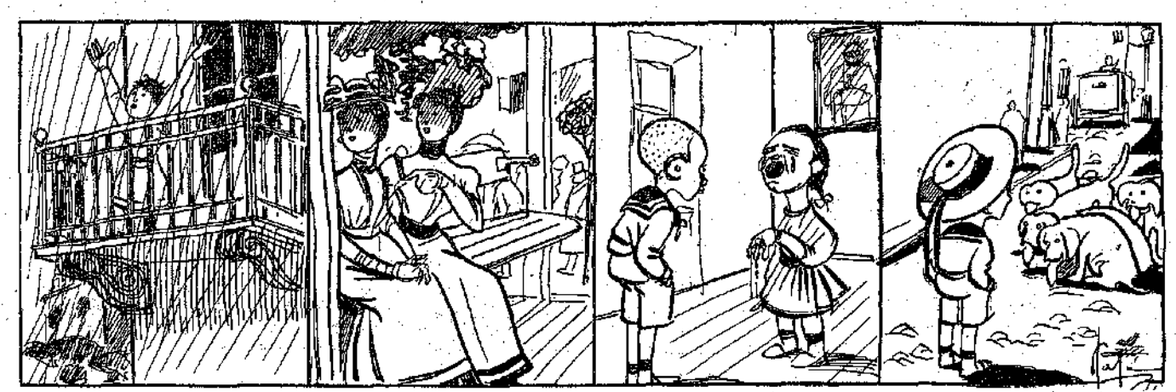

ΑΠΟ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟΝ — ΠΑΥΣΕΙΣ ΚΑΙ ΔΙΟΡΙΣΜΟΙ — ΚΥΝΙΚΑ ΚΑΥΜΑΤΑ

Τὴν ἡμέρν τῆς ραγδαίας βροχῆς, ὁ Τάκης ἠκούσθη κράζων :

— Δόξα σοι ὁ Θεός ! Ὕστερ' ἀπὸ τόσα συλλαλητήρια, τὰ νερὰ τῆς Στυμφαλίας μᾶς ἦλθαν . . . ἀπὸ τὸν οὐρανό !

— Νά, Μαρίκα ... περιᾷ ὁ καθηγητής μας ὁ κ. Δ. . .

— Τὸν καϊμένο ! ἔμαθα. Πόπη μου, πῶς θὰ τον παύσουν.

— Φυσικά !.. ἀφ' οὗ τώρα εἶνε ἡ ἐποχὴ τῶν *παύσεων*.

— Χί, χί. . .— Τί εἶνε πάλι ;

— Ἔκοψα τὰ δάκτυλά μου μὲ τὸ σουγιᾶ.

— Ὥστε λοιπὸν ἑκατάρερες νὰ τῶν σκυλιῶν, αὐτὴ τὴν ἐποχή, ἐν ἔχῃς καὶ σὺ *δια-κοπάς*, ἂν καὶ νοεῖ ἀμέσως ὅτι εὑρισκόμεθα εἰς τὰ δὲν ἐπῆγες ἀκόμη σὲ Σχολεῖο. . . *κυνικὰ καύματα*.

Σκέψις ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν σκύλων εἰς τοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν :

— Μόνον νὰ βλέπῃ κανεὶς τὸ χάλι !

— Ἀ, σὲ βεβαιῶ ὅτι μοῦ εἶνε ἀναγκαιότατος !

— Καὶ γιατί ;

— Μὰ νά· δὲν ξεύρω, καϊμένε, τόσο καλὸ κολύμπι, καὶ ντρέπομαι νὰ μεταχειρίζωμαι φούσκες καὶ κολοκύθια. Ἐν ἀνάγκῃ, μπορῶ νὰ πιασθῶ ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ . . . νὰ μὴ βουλιάξω.

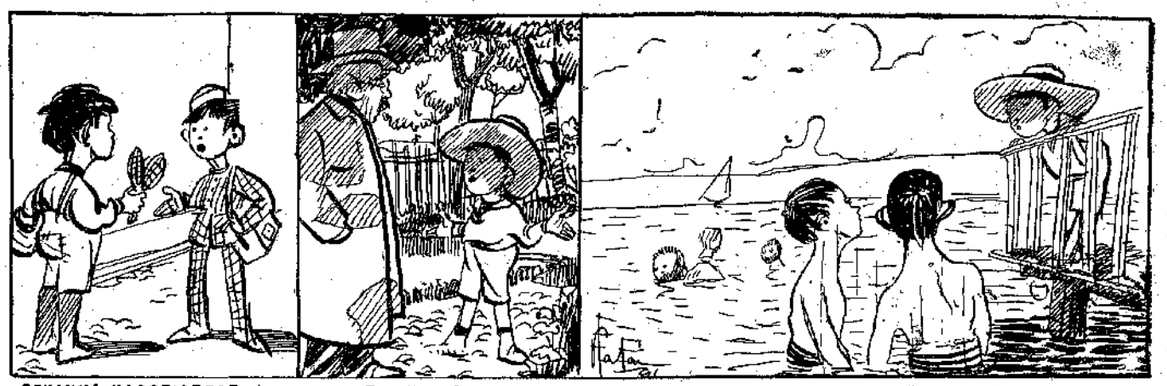

ΕΓΚΛΗΜΑ ΚΑΘΟΣΙΩΣΕΩΣ — ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΞΟΧΗΝ — ΚΕΦΑΛΗ . . . ΑΝΤΙ ΞΗΡΑΣ ΚΟΛΟΚΥΝΘΗΣ

Μικρὸς λοῦστρος, φοιτῶν εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Ἀπόρων καὶ ἔχων ἀξιώσεις λογιωτάτου, ἀκούει ἕνα παιδὶ νὰ φωνάζῃ :—*Πάρτε λεβάντες γιὰ τὰ ροῦχα !* Τὸν πλησιάζει καὶ του λέγει:

— Δὲν ἐντρέπεσαι, ἐσὺ ἑλληνόπουλο, καὶ νὰ λές *λεβάντες* ;

— Ἀμὴ πῶς πρέπει νὰ λέγω ;

— *Ἀνατολή !*

— Βλέπετε, δάσκαλε, τί ὡραία ποῦ εἶνε ἡ ἐξοχή μας ;

— Ναί, βλέπω. Μὰ ξεύρεις γιατί τὴν λέγουν ἐξοχή ;

— Ξεύρω· διότι *ἐξέχει* ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα πράγματα.

— Μπᾶ ! Καὶ τὸ ἀντίθετον λοιπὸν τῆς ἐξοχῆς ;

— *Ἐσοχή*, δάσκαλε.

Εἰς τὰ λουτρὰ τοῦ Παλαιοῦ Φαλήρου.

Ὁ Νῖκος βλέπει τὸν φίλον του Γιάγκον καὶ τον ἐρωτᾷ ;

— Δέν μου λές, Γιάγκο, γιατί τὸν πέρνεις μαζί σου αἰωνίως αὐτὸν τὸν Κουριοκεφαλάκη ;

— Ἀ, σὲ βεβαιῶ ὅτι μοῦ εἶνε ἀναγκαιότατος !

— Καὶ γιατί ;

— Μὰ νά· δὲν ξεύρω, καϊμένε, τόσο καλὸ κολύμπι, καὶ ντρέπομαι νὰ μεταχειρίζωμαι φούσκες καὶ κολοκύθια. Ἐν ἀνάγκῃ, μπορῶ νὰ πιασθῶ ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ . . . νὰ μὴ βουλιάξω.

ΜΕΓΑΛΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ

(ΔΙΗΓΗΜΑ ὑπὸ KATE UPSON CLARK)

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 270)

Ἡ πρότασις δὲν ἀπήρεσεν εἰς τὸν Ἐδουάρδον· ἀπεναντίας τώρα ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται ζωηρότερον ἐνδιαφέρον.

— Καλά, εἶπε, θὰ κάμω λόγον εἰς τὸν πατέρα μου, καὶ θὰ τὸν ἐρωτήσω τί φρονεῖ περὶ τῆς ἐπιχειρήσεώς σου.

Φεύγων, παρέλαβεν ὁλόκληρον συλλογήν, ἐκ τῶν καλλιτέρων τυπογραφικῶν ἔργων τοῦ φίλου του,— ἐπισκεπτήρια, ἀγγελτήρια, φακέλους μ' ἐπικεφαλίδας κτλ. — διὰ νὰ τὰ θαυμάσουν καὶ εἰς τὸ σπίτι του.

Μεταξὺ τῶν δειγμάτων τούτων, τὰ ὁποῖα τὸ ἑσπέρας ὁ Ἐδουάρδος ἔδειξεν εἰς τοὺς γονεῖς του, ἦτο καὶ ἓν ἀγγελτήριον, τυπωθὲν κατὰ παραγγελίαν τῆς διευθυντρίας ἑνὸς μικροῦ ἰδιωτικοῦ Ἀκροθεναγωγίου, γειτονίσσης δὲ τοῦ Καρόλου. Περιεῖχε τὰ ἑξῆς :

Ἡ Κυρία Σπένδερ λαμβάνει τὴν τιμὴν νὰ εἰδοποιήσῃ τὰς οἰκογενείας, ὅτι τὰ μαθήματά της ἄρχονται τὴν 1 Ὀκτωβρίου.

ΝΕΑΙ ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΔΙΑ ΤΑΣ ΜΑΘΗΤΡΙΑΣ

Εἰδικὴ μέ-οδος πρὸς ἐκμά-θσιν γλωσσῶν.

— Καὶ τί ἔγιναν τὰ θῆτα τῆς προτελευταίας γραμμῆς ; ἠρώτησεν ὁ κ. Κούρρις, ὁ πατὴρ τοῦ Ἐδουάρδου.

— Αὐτὰ δὲν ἔπισαν εἰς τὸ πιεστήριον, ἀπήντησεν ὁ μικρός, διότι δὲν εἶχαν τὸ ἴδιον ὕψος μὲ τὰ ἄλλα στοιχεῖα. Καθὼς μοῦ εἶπεν ὁ Κάρολος, πάντα ὑπάρχουν καὶ μερικὰ στοιχεῖα ποῦ δὲν πιάνουν, καὶ ἂν δὲν εἶνε τὸ ἕνα, θὰ εἶνε τὸ ἄλλο. Ἐξήγησε τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν κυρίαν Σπένδερ καὶ προσφέρθη νὰντικαταστήσῃ τὰ θῆτα μ' ἐκεῖνες τὶς ὡραῖες γραμμούλες ποῦ βλέπετε· ἀλλὰ ἡ κ. Σπένδερ δὲν ἐπείσθη καθόλου, ἐδείχθη πολὺ ἀπαιτητική, καὶ του ἐγύρισεν ὀπίσω ὅλην τὴν παραγγελίαν. Αὐτὸ δὲν ἦτο ἀγένεια ἐκ μέρους της ;

— Καὶ γιατί ; Ἡ κ. Σπένδερ δὲν ἠμποροῦσε νὰ μεταχειρισθῇ τέτοια ἔντυπα, ἀφ' οὗ μάλιστα εἶνε καὶ γεμάτα μουντζοῦρες, δακτυλιές ... δὲν βλέπεις χάλια ;

— Ὁ Κάρολος λέγει πῶς αὐτὸ δὲν εἰμπορεῖ νὰ τὸ ἀποφύγῃ κανείς, ὅταν τυπόνῃ· γιατὶ πάντα τὰ δάκτυλά του θὰ μουντζουρωθοῦν . . . ὅσῳ καὶ νὰ προσέξῃ.

— Ἔχει λάθος, ἀπήντησεν ὁ κ. Κούρρις, μετὰ βίας συγκρατῶν τοὺς γέλωτας διὰ τὴν σοβαρότητα, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ υἱός του ἐπανελάμβανε τὰς παραδόξους αὐτὰς δικαιολογίας. Εἶδες ποτὲ μουντζοῦρες εἰς τὰ δικά μου ἐπισκεπτήρια ; ὄχι. Ἔ, θὰ 'πῇς λοιπὸν ὅτι εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ τας ἀποφεύγῃ. Τί λές ;

— Πικτέρα, ὑπέλαβεν ὁ Ἐδουάρδος ἀποτόμως, χωρὶς νὰπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρώτησιν, (δὲν εἶχε δὰ καὶ τί νὰπαντήσῃ !) ὁ Κάρολος σκοπεύει νὰ ἐκδώσῃ περιοδικόν.

— Ἀλήθεια; Θὰ κάμῃς καλὰ νὰ του συστήσῃς νὰ μὴν ριψοκινδυνεύσῃ μεγάλα κεφάλαια διὰ τὴν ἐπιχείρησιν.

— Ἄ, μπᾶ, δὲν θὰ του κοστίσῃ, παρὰ μόνον πολλὴν ἐργασίαν. Θὰ ἔχῃ μυθιστορήματα, διηγήματα, ποιήματα, αἰνίγματα, ἀπ' ὅλα τελοσπάντων. Ὁ Κάρολος λέγει ὅτι εἶνε λαμπρὰ ἐπιχείρησις. Εἰμπορεῖ μάλιστα,— προσέθεσε μετριοφρόνως,—νὰ με πάρῃ καὶ συνέταιρον.

Ὁ κ. Κούρρις ἠρκέσθη νὰ συμβουλεύσῃ τὸν υἱόν του νὰ σκεφθῇ καλὰ πρὶν δώσῃ τὸν λόγον του, καί, διὰ νὰ τον εὐχαριστήσῃ, τῷ ὑπεσχέθη νὰ ἐγγραφῇ συνδρομητής, ἅμα τῇ ἐκδόσει τοῦ πρώτου φύλλου.

★

Γο ἄλλο σάββατον, μετὰ τὸ μάθημα, ὁ Ἐδουάρδος ἔτρεξεν εἰς τὸ σπίτι τοῦ Καρόλου. Τον εὗρε νὰ ἐργάζεται πυρετωδῶς. Μὲ στυγνοὺς ὀφθαλμούς, μὲ ἄτακτον κόμην, μὲ χεῖρας καταμελανωμένας, ἠγωνίζετο, ἐπάλαιεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου, εἰς τὸ ὁποῖον ἐδασίλευεν ἀπερίγραπτος ἀκαταστασία.

— Ἄ, ἦλθες ; ἀνέκραξε μόλις εἶδε τὸν συμμαθητήν του. Λοιπὸν ἐτελείωσε, τὸ ἴδρυσα !.. Το πρῶτον φύλλον ἐξεδόθη χθές, καὶ ἔχω ἕως τώρα εἴκοσι τρεῖς συνδρομητάς. Πῶς σου φαίνεται ;

— Πρόσθεσε καὶ τὸν πατέρα μου νὰ γίνουν εἰκοσιτέσσαρες ! ἀπήντησεν ὁ Ἐδουάρδος φαιδρῶς.

Καὶ ἤρχισε νὰναγινώσκῃ ἀπλήστως τὸ 1ον φυλλάδιον, τοῦ Α' τόμου τῆς Πρώτης Περιόδου τῆς Παγκοσμίου Προόδου, τοῦ ὁποίου ἐν ἀντίτυπον τῷ ἔδωσεν ὁ φίλος του

Τὸ περιοδικὸν εἶχε περίπου τὸ σχῆμα μεγάλου φύλλου ἐπιστολικοῦ χάρτου· ἤρχιζε δὲ μὲ ἓν ποίημα ἀπὸ ὀκτὼ χωλοὺς στίχους, ἐπιγραφόμενον Τὸ Περιστέρι καὶ φέρον τὴν ὑπογραφὴν Κῦρος Λάϊν.

— Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ Κῦρος Λάϊν, ποῦ ἔκαμεν αὐτὸ τὸ ποίημα ; ἠρώτησεν ὁ Ἐδουάρδος.

— Ἐγώ ! ἀπήντησεν ὁ Κάρολος. Ἔγραψα ὅλον τὸ φυλλάδιον ἀπὸ τὴν πρώτην γραμμὴν ὡς τὴν τελευταίαν.

— Καὶ διατί δὲν ὑπέγραψες μὲ τόνομά σου ;

—Διότι τὸ κοινὸν θέλει νὰ βλέπῃ πολλὰ ὀνόματα,καὶ ἔτσι συλλογίσθηκα νὰ πάρω καὶ μερικὰ ψευδώνυμα. Ἐννοεῖς, φίλε μου, ὅτι πρέπει νὰ μετέλθω κάθε τρόπον, διὰ νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ ἐπιτυχία. Γιὰ λογάριασε : τὸ φύλλον τιμᾶται δύο σέντς· πενηνταδύο φύλλα τὸ χρόνο, μᾶς κάμνουν ἕνα δολλάριο καὶ τέσσαρα σέντς. Ἂς κάμω 'στὴν ἀρχὴ μόνον τεσσερες πέντε χιλιάδες συνδρομητάς, καὶ ἰδοὺ ἀμέσως ἐγὼ διευθυντὴς ἐπιχειρήσεως, ἡ ὁποία ἐξασφαλίζει τὸ μέλλον μου. Θὰ 'πῇς ὅτι χρειάζονται πολλὰ πράγματα, ποῦ δὲν ἠξεύρω κ' ἐγὼ πῶς θὰ τα βγάλω πέρα. Ἀλλὰ τέλος πάντων ! ἐδῶ εἶσαι κ' ἐδῶ εἶμαι. Ἔπεσα 'στὴ δουλειὰ μὲ τὰ μοῦτρα. Νά, ἔβγαλα τὸ πρῶτο φύλλο, κοντεύει νὰ τυπωθῇ τὸ δεύτερο, καὶ ἀπόψε θὰ γράψω τὸ τρίτο... Κάθε ἀρχὴ εἶνε δύσκολη· ἀλλ' ἅμα τὸ περιοδικὸν γίνῃ γνωστόν, τὰ χειρόγραφα θά μου ἔρχωνται μὲ τὸ σωρό, καὶ τότε πειτὰ δὲν θὰ κάμνω ἄλλον κόπο, παρὰ νὰ ξεχωρίζω τί νὰ δημοσιεύσω καὶ τί νὰ ρίψω 'στὸ καλάθι . . . Ξέρεις ὅμως τί ἔπαθα, καϊμένε ; Μοῦ ἐτελείωσαν τὰ ξ καὶ τὰ ζ, καὶ τώρα εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ μὴ μεταχειρίζωμαι παρὰ λέξεις, ποῦ δὲν ἔχουν αὐτὰ τὰ γράμματα. Τί νὰ γίνῃ ! Χρειάζεται ὑπομονή, ὡς ναὐξήσῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν συνδρομητῶν, διὰ νὰ ἠμπορέσω νὰ πλουτίσω τὸ τυπογραφεῖόν μου καὶ μὲ ἄλλα στοιχεῖα »

Ὁμιλῶν ὁλονέν, ὁ Κάρολος ἐξηκολούθει νὰ χειρίζεται τὸ πιεστήριόν του. Ὁ Ἐδουάρδος ἐσυνέχισε τὴν ἀνάγνωσιν τῆς Παγκοσμίου Προόδου.

Μετὰ τὸ ποίημα, ἤρχετο μία Πνευματικὴ Ἄσκησις, ἐν Κυβόλεξον πολὺ ἀτέχνως συντεταγμένον, καὶ ἔπειτα ἡ ἀρχὴ ἑνὸς μυθιστορήματος, ἐπιγραφομένου Δὰν Οὐάλτερς, τὸ ὁποῖον, καθὼς ἀνεγινώσκετο κάτωθεν τοῦ τίτλου, θὰπετελεῖτο ἀπὸ δώδεκα κεφάλαια. Τὸ ὕψος του, ἐλλείψει ἄλλων κοσμημάτων, εἶχε τὸ προτέρημα τῆς σαφηνείας καὶ τῆς λακωνικότητος Ἰδοὺ πῶς ἤρχιζε τὸ α' κεφάλαιον :

«Ὁ Δὰν Οὐάλτερς ἦτο καλὸ παιδί. Μίαν ἡμέραν ὁ πατὴρ αὐτοῦ τῷ εἶπεν ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐπιβιβασθῇ εἰς τὶ πλοῖον, εὑρισκόμενον εἰς τὸν λιμένα. Ἐπεβιβάσθη λοιπὸν εἰς τὴν Παυλίναν. Νύκτα τινά, σφοδρὰ τρικυμία ἠγέρθη ἐξαπίνης. Τὸ πλοῖον ἐναυάγησεν ἐπί τινος σκοπέλου. Ὁ Δὰν ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν, ἤτις ἦτο λευκὴ ἐκ τῶν ἀφρῶν. Ἔξαφνα φρικώδης κραυγὴ ἀντήχησε. . . .

«(Ἕπεται συνέχεια).»

— Ἄ, τί εὔμορφον ! ἀνέκραξεν ὁ Ἐδουάρδος, τὸν ὁποῖον εἵλκυσε πολὺ ἡ ἀρχὴ τοῦ μυθιστορήματος. Εἶμαι πολὺ περίεργος νὰ μάθω ἂν θὰ σωθῇ ὁ Δάν.

— Θά το μάθῃς, ἀλλὰ σιγά - σιγά. Δὲν σοῦ το λέγω ἀπὸ τώρα. Μάθε ὅμως ὅτι θὰ ὑποστῇ πολλὰς περιπετείας, πρὶν νὰ σωθῇ. .

[Ἕπεται συνέχεια]

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Νηπιακὴ Φιλοσοφία :

Ὁ *Μπέμπης* : — Γιατὶ βροντᾷ ὅταν βρέχῃ ;

Ὁ Τοτός : — Μὰ νὰ ὁ Θεός, γιὰ νὰ μὴ βραχῇ, πηγαίνει μὲ τὴν ἄμαξα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μορφοῦ Πιττακοῦ

* *
*

Μίαν ἡμέραν ἡ μικρὰ Κική, θυμώσασα ἐναντίον τῆς μεγαλητέρας ἀδελφῆς της, τῆς ἐφώναξε:

— Νὰ πάρῃ . . . ἡ κατέρας σου τὸ διάβολο !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γραβιᾶ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ

ΛΑΜΠΡΑ προχωρεῖ ἡ ψηφοφορία. Δὲν ἀναφέρω σήμερον ὀνόματα, διότι μετ' ὀλίγον ἀρχίζει ἡ δημοσίευσις Στήλης Τιμῆς· ἀλλὰ σας λέγω, ὅτι εἶμαι κατευχαριστημένη ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν μέχρι τῆς ἡμέρας ταύτης ψηφοφόρων, ἀπὸ τὴν προθυμίαν τῶν φίλων μου, οἱ ὁποῖοι δὲν περιορίζονται μόνον εἰς λόγια... Καὶ ἐπειδὴ σὴ καλὴ ἡμέρα ἀπὸ τὸ πρωὶ φαίνεται· τώρα παρά ποτε ἔχω τὴν ἐλπίδα ἡ μάλλον τὴν βεβαιότητα τῆς ἐπιτυχίας, φθάνει μόνον νὰ ἐξακολουθήσῃ ἔτσι τὸ πρᾶγμα, φθάνει νὰ δείξουν τὴν ἰδίαν προθυμίαν *ὅλοι οἱ δυνάμενοι*, φθάνει νὰ μὴν εἰπῇ κανεὶς τὸ περυσινὸν ἐκεῖνο : «Τί βγαίνει ἂν ψηφίσω ; Ἂς ψηφίσουν πρῶτα οἱ ἄλλοι καὶ ἔχω καιρόν.» Ἂν τὸ 'πῇ καθένας αὐτό, τότε ποῖος θὰ ψηφίσῃ ; Καὶ πῶς θὰ συναχθοῦν αἱ χίλιαι, διὰ νὰ γίνῃ ἡ αὔξησις; Ἀλλ' ὄχι· κανεὶς δὲν θὰ κάμῃ πλέον τὴν κακὴν αὐτὴν σκέψιν, καὶ ὅλοι οἱ ἐπιθυμοῦντες εἰλικρινῶς τὴν αὔξησιν, ὅλοι οἱ *ἀληθεῖς φίλοι* θὰ σπεύσουν νὰ την ψηφίσοὐν πρὸ τῆς 1ης Ὀκτωβρίου. Εἶμαι βεβαία.

Κ' ἐγὼ νομίζω, Ἀργύρη Σαπουνάκη, ὅτι μία ἔκθεσις ἰδεῶν, ἔχουσα ὡς θέμα τὸ ψευδώνυμον ἑκάστου, θὰ ἦτο ὡραῖος καὶ πρωτότυπος διαγωνισμός, καὶ κάποτε θὰ τον δοκιμάσω. — Δικαιότατα ὅσα γράφεις διὰ τοὺς καθυστεροῦντας τετράδια Μ Μυστικῶν ἢ διὰ τοὺς σελλοντας τοιαῦτα λερωμένα, ζαρωμένα, σχισμένα, εἰς κακὴν κατάστασιν. Νά σου εἴπω ὅμως τὴν ἀλήθειαν, αὐταὶ εἶνε *σπανιώταται ἐξαιρέσεις*. Ἐν γένει εἶμαι εὐχαριστημένη ἀπὸ τοὺς ἀνταλλάσσοντας Μ. Μυστικά, καὶ διὰ τὴν ἀκρίβειάν των καὶ διὰ τὴν τάξιν των. Ἓν μόνον παράπονον ἔχω, δι' ἐκείνους ποῦ γράφουν πολλὰ καὶ πυκνά, καί, μὴ ἀρκούμενοι εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ τετραδίου, προσθέτουν καὶ ἄλλα φύλλα ἀκόμη καὶ τα γεμίζουν καὶ αὐτά. Δὲν συλλογίζονται ὅτι ὅλα τὰ τετράδια που περνοῦν ἀπὸ τὸ Γραφεῖόν μου, τὰ διαβάζω πρὶν τα στείλω ; Καὶ δὲν με λυποῦνται πού με κάμνουν νὰ διαβάζω τόσα πολλά ; Ἂς εἶνε λοιπὸν εἰς τὸ ἑξῆς συντομώτεροι, διὰ νὰ μή με ἀναγκάσουν νὰ το ἐπιβάλω διὰ τοῦ Κανονισμοῦ.

Καὶ ἄλλο δῶρον ! Αὐτὸ μοῦ το ἔφερεν ἀπὸ τὴν Αἴγιναν ἡ φίλη μου *Κυματίζουσα Θάλασσα*, ἡ ὁποία ἐταξείδευσε κατ' αὐτὰς ἕως ἐκεῖ χάριν διασκεδάσεως. Ὀνομάζεται τὸ «ποτῆρι τῆς Δικαιοσύνης» καὶ εἶνε εὐφυέστατον. Δὲν λέγονται τὰ γέλια ποῦ ἐκάμαμεν μὲ αὐτό ! Διότι ἔχει μίαν πολὺ παράξενην ἰδιότητα: Ὅσῳ δὲν το γεμίζεις, κρατεῖ τὸ νερὸ καὶ εἰμπορεῖς νὰ πίνῃς· ἀλλ' ἂν το γεμίσῃς ἕως τὰ χείλη, *ἀμέσως* τὸ νερὸν χύνεται ἀπὸ κάτω, καὶ δὲν μένει μέσα οὔτε σταγών !. Διδάσκει λοιπὸν αὐτὸ τὸ ποτῆρι ὅτι «ὁποιος δὲν ἀρκεῖται εἰς τὸ ὀλίγον, χάνει καὶ τὸ πολύ,» καθὼς μοῦ γράφει καὶ ἡ δωρήτρια. Ἀλλ' ἐκτὸς τῆς Ἠθικῆς, διδάσκει καὶ ὀλίγην Φυσικήν, διότι ἀπλούστατα εἶνε *πείραμα*, ἀποδεικνῦον ἕνα νόμον τῆς Ὑδροστατικῆς. Σᾶς βεβαιῶ, ὅτι ποτέ μου δὲν εἶδα τερπνότερον καὶ διδακτικώτερον ποτῆρι. Διὰ τοῦτο θὰ σας το περιγράψω ἐν ἐκτάσει καμμίαν ἡμέραν, καὶ θὰ σας μάθω πολλά, διὰ τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ εὐχαριστήσετε ἐκ τῶν προτέρων τὴν *Κυματίζουσαν Θάλασσαν*. [ΕΕ] διὰ τὴν εὐρυεστάτην ἐπιστολήν, ἡ ὁποία συνώδευε τὸ ποτῆρι.

Δερουχέτη, σοῦ δίδω εὐχαριστῶ τὸ νέον ψευδώνυμον τὸ ὁποῖον προτιμᾷς. Ἦσαν πολλαὶ αἱ πληροφορίαι σου, διὰ τοῦτο μίαν μόνον σοῦ δημοσιεύω.

Βεβαίως, *Γουλιέλμε Τέλλε*, τὸ «λακωνίζειν ἐστὶ φιλοσοφεῖν.» Καὶ πολὺ δυσκολώτερα γράφει κανεὶς μίαν σύντομον καὶ περιεκτικὴν ἐπιστολήν, ἀπὸ μίαν ἐκτενῆ καὶ φλύαρον. Διὰ τὴν πρώτην χρειάζεται προσοχὴ καὶ σκέψις, διὰ νὰ γράψῃς ὅσα πρέπει δι' ὅσῳ τὸ δυνατὸν ὀλιγωτέρων λέξεων· ἐνῷ ὅταν ἀρίνῃς τὴν γραφίδα σου νὰ τρέχῃ μαζὶ μὲ τὴν σκέψιν, γράφων ὅ,τι σοῦ καταβαίνει, δὲν κοπιάζεις τόσον πολύ. Διὰ τοῦτο ἐν ὑστερογράφῳ ἐκτενοῦς ἐπιστολῆς του, διάσημός τις συγγραφεὺς ἔγραψε : «Μὲ συγχωρεῖς, διότι δὲν εἶχα καιρὸν νὰ γράψω συντομώτερα.»

Τριφύλλι ([Ε] διὰ τὴν καλλιγραφίαν) πῶς νὰ μή σ' εὐχαριστήσω, ἀφ' οὗ ἐτοιμάζεσαι νὰ κάμῃς τόσα δι' ἐμέ ; Αὐτὸ το ὀνομάζεις καθῆκον· ναί, ἀλλὰ μήπως τὸ κάμνουν ὅλοι ;— Σὲ συγχαίρω διὰ τὸ «ἄριστα» καὶ σου εὔχομαι τὴν ἰδίαν ἐπιτυχίαν εἰς ὅλα σου.

Τί χαρά ! ἡ φίλη μας *Αἰγιναία Ἀθηνᾶ* ἔγινεν ἐντελῶς καλὰ καὶ μου γράφει σήμερον ἰδιοχείρως. Καὶ τί ὡραία ἐπιστολή ! [ΕΕ] δὲν ἐχθοταινα νὰ την διαβάζω. Μοῦ γράφει καὶ ἓν ἐπεισόδιον. Ἐσχάτως συναισθάνθηκε μὲ μίαν φίλην μου, τῆς ὁποίας δὲν ἐγνώρισεν οὔτε τὸ ὄνομα, οὔτε τὸ ψευδώνυμον, ἐνάησεν ὅμως ὅτι εἶνε συνδρομήτρια. διότι ἐπρόφερε πολλάκις τόνομά μου. Πρὸ τοῦ πολεμικοῦ Φαλήρου τὸ πλοῖον των συνηντήθη μὲ ἓν ἑλληνικὸν πολεμικὸν καὶ ἐστάθη διὰ νὰ το χαιρετήσῃ. Ἡ φίλη μου τότε, μὲ σοβαρότητα ἀνωτέραν τῆς ἡλικίας της, ἐστάθη πρὸ τῆς σημαίας καὶ ἔδεσε ὅλους τοὺς μικρούς της συντρόφους νὰ τὴν χαιρετήσουν ἀποκαλυπτόμενοι. Καὶ αὐτὸ ἔκαμε τόσην ἐντύπωσιν εἰς τὴν *Αἰγιναίαν Ἀθηνᾶν*, ὥστε πολὺ θὰ ἐπεθύμει νὰ μάθῃ ποία ἦτο ἡ μικρὰ αὐτὴ φιλόπατρις.

Χαίρω πολύ, μανθάνουσα τὴν ἀναδιοργάνωσιν τοῦ ἐν Κερκύρᾳ Μικροῦ Συλλόγου τῶν φίλων τῆς Διαπλάσεως «Ἐμπρός» Τὰ μέλη του ἔχουν σκοπὸν νὰ ἐργασθοῦν, ἐγγράφοντες νέους συνδρομητάς, ἀκόμη καὶ ἀπόρους δι' ἐξόδων τοῦ Συλλόγου. Ὅποιος θέλῃ νὰ γίνῃ μέλος καὶ νὰ βοηθήσῃ εἰς τὸ ἔργον του τὸν καλὸν αὐτὸν Σύλλογον, ἂς ἀποταθῇ πρὸς τὸν γραμματέα *Ἀριστοτέλην Γ. Κανέσσιον*, εἰς Κέρκυραν.

Ἰατρὲ τῶν *Συνδρομητῶν*, τὰ εὔσημα τὰ ὁποῖα γράφω εἰς τινας, εἰς τὰς προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν, εἶνε πάντοτε δι' ὡραῖά των τετράδια, διεκδίωτα ἐκ τοῦ Γραφείου μου.

Ἰοστεφὲς Ἄστυ σὲ εἶχα παρεξηγήσει· ἐνόμισα δηλαδὴ ὅτι ἠμφισβήτησες τὴν ἑλληνικὴν καταγωγὴν τῆς λέξεως «Παππάκης» καὶ δι' αὐτὸ σοῦ ἀπήντησα ἐκεῖνα. Τώρα ὅμως βλέπω ὅτι ἡ ἀντίρρησίς σου εἶνε ἄλλη. Δέν σου ἀρέσει ἡ λέξις, καὶ ἀντ' αὐτῆς ἤθελες νὰ γράψῃ ὁ *Παρνασσὸς* «πατὴρ» ἢ «πατέρας» ἢ καὶ ἔστω «μπαμπᾶς, μπαμπάκας καὶ μπαπακούλης» ἀφ' οὗ νομίζῃς ὅτι αὐτὰ εἶνε εὐχρηστότερα. Πολὺ καλά, περὶ ὀρέξεως οὐδεὶς λόγος ! οὔτε εἶνε δυνατὸν νὰ ἔχω παράπονον ἐναντίον σου, ἐπειδὴ δὲν σου ἤρεσε μία λέξις τοῦ *Παρνασσοῦ* ! Εἰς δύο πράγματα μόνον πλανᾶσαι· 1ον ὅταν λέγῃς ὅτι οὐδαμοῦ λέγουν τὸν *πατέρα παπάκην*, ἐν ᾧ τὸν λέγουν καὶ τον παραλέγουν, (ἀπόδειξις δὲ ὅτι τὸν λέγει καὶ ὁ *Παρνασσός*, πρὶν νὰ μάθῃ βέβαια τὸν Ὅμηρον !) 2ον ὅταν λέγῃς ὅτι ἀρκεῖ μία ἁπλῆ λέξις, ἔστω καὶ λανθασμένη, διὰ νὰ μηδενίσῃ τὴν ἀξίαν μιᾶς ὡραίας ἀπαντήσεως.— Εἰς αὐτὰ τὰ δύο ἔχεις ἄδικον, *Ἰοστεφὲς Ἄστυ* μου, καὶ πείθου ὅταν σοῦ το λέγουν μεγαλήτεροι.

Τέσσαρες (ἀρ. 4) ἐπιστολαὶ μὲ ἀνεπαρκὲς γραμματόσημον ὑπάρχουν δι' ἐμὲ πρὸ πολλοῦ εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον *Πειραιῶς*, καὶ μένουν ἐπεί, ἔω, νὰ τας ζητήσουν οἱ ρίψαντες αὐτὰς καὶ κολλήσουν τὸ ἀπαιτούμενον γραμματόσημον διὰ νὰ τας λάβω. Τὸ ἀκούετε, φίλταται Πειραιεῖς ;

Εὐχαριστῶ ὅλους ὅσοι μοῦ ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα τόσα ἐνθουσιώδη περὶ τῆς ψηφοφορίας, συναδελφοντες καὶ δι' ἐπιστολῆς τὸ Δελτίον των. Τοὺς εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι : μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους : *Ἐλληνικὴν Δόξαν* (Α. Δ. Ζ.) *Ἀνυπτέτεια Ἄρτεμις* (Α. Γ.) *Παρήγορον Ἄγγελον* (Ζ. Μ. αὐτὸ ἐξέλεξα· δὲν εἰμπορῶ ὅμως νὰ ἐννοήσω πῶς ἔλαβεν ὁ ἐξάδελφός σου ἐπιστολήν, ἡ ὁποία ἀπηυθύνετο πρὸς σέ· μήπως τυχὸν ἔκαμα λάθος εἰς τὴν ἐπιγραφήν ;) *Δρῦν τοῦ Παρνασσοῦ* (Δ. Μ αὐτὸ ἐξέλεξα·) *Γρεναδιέρον* (Φ. Γ. Κ.) *Ἰόνιον Νῆσον* (Π. Φ.) *Κῆτος τοῦ Ἑλληνσπόντου* (Δ. Ζ.) *Ἀρχαίαν Σπάρτην* (Π. Κ. αὐτὸ σον ἐξέλεξα, καὶ χαίρω ποῦ ἀπεφάσισες ἐπὶ τέλους νὰ μου γράψῃς) καὶ *Θαλασσινὸ Λουλοῦδι* (Α. Ε. Β. ἐστειλα.)

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι : Ἡ *Δεκμάλωτος Γελιδὼν* ἐρωτᾷ τὸ *Κουκουνάρι καὶ Φυστίκι* διατί ἐτεμπέλιασαν τόσον καὶ δὲν της γράφουν πλέον ;—ἡ Ἀγριοδιολέττα πληροφορᾷ τὴν *Νίκην τοῦ Παιωνίου* ὅτι ἐπειδὴ δὲν θέλει νὰ μάθουν ταχυκιά της ὅλοι, τῇ προτείνει ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν, καὶ τῇ ὑπόσχεται νὰ τῇ φανερώσῃ δι' αὐτῶν ἄχι μόνον τάχχκά της ἀλλὰ καὶ τόνομά της· — ἡ *Μενεξεδένια* ἀσπάζεται τὰς ἐσωτερικὰς τοῦ *Ἀρσακείου* καὶ ἰδίᾳ τὴν *Κόρην τοῦ Βουνοῦ*·—ὁ *Ἄγριος Μ ἄγδηκ* πληροφορεῖ τὸ *Ἀστραβίριον Ῥόδον* ὅτι τάχχκά του εἶνε Γ. Α. Κ. — ὁ *Ἀνδρέας Ν. Νικολόπουλος* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸ *Μπὰμ Μπούμ*· —ὁ *Πειρασμένος Λύκος* πληροφορεῖ τοὺς φίλους μου ὅτι ὀνομάζεται *Σταμάτιος Κ. Σταμάτης* καὶ ὅτι τοῦ· λοιποῦ θὰ φαίνεται μὲ τόνομά του·—τὸ *Ἀστραβίριον Ῥόδον* ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ ποῦ εὑρίσκεται ὁ *Νικητὴν τῆς Δουστερλίτσης*· — τὸ *Ἑλληνικὸν Ἔδαφος* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας*·—ὁ *Παρνασὸς* δέχεται τὴν ὑπὸ τοῦ *Μαγικοῦ Σελληνόφωτος* προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν καὶ περιμένει ἐπιστολήν του· — αἱ *Νεαραὶ Ἀμεριχανίδες* πορκαλοῦν τὸ *Ἀγκάθι* νὰ στείλῃ γρήγορα τὴν φωτογραφίαν του, διότι ἐπιθυμοῦν νὰ το γνωρίσουν· ζητοῦν δὲ τὴν ἀληθῆ καταγωγὴν τοῦ *Ἑλληνομαθοῦς Ἀμεριχανόπαιδος*· — ὁ *Χειμωνιάτικη Διακάδα* συγχαίρει τὸν *Ἀσπροποταμίτην* διὰ τὴν ζωγραφικήν του·—ἡ *Τετραπέρατη* ἀσπάζεται τὸν *Θαλασσινὸν Ζωγράφον* καὶ τὸν *Πυθαγόραν τὸ Σάμιον*, καὶ ζητεῖ τάχχκά των·— ἡ *Δερουχέτη* ἐρωτᾷ τὸν *Σχίλλερ* ἂν θὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν Φωτογραφικὸν Διαγωνισμόν, διότι μανθάνει ὅτι ἀγαπᾷ πολὺ τὴν φωτογραφίαν· — ἡ *Ἀηδὼν τῆς Τερψιθέας* ζητεῖ τάχχκά τοῦ *Ἄνθους τῆς Ἰαπωνίας*· — τὸ *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* δέχεται τὴν ὑπὸ τῆς *Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης* προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν της· — τὸ *Σύρε κ' Ἔλα* δέχεται τὴν ὑπὸ τῆς *Κίχλης* προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν της· — ἡ *Συριανὴ Ἀμαζὼν* ἀσπάζεται τὸν ἐξάδελφόν της *Σωρανὸν Ἱππότην*· — ὁ *Λουλοῦδι τοῦ Βουνοῦ* δέχεται τὴν ὑπὸ τοῦ *Σκήπτρου τοῦ Διός* προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν του·—τὸ *Τριφύλλι* ἀσπάζεται τὴν *Κόρην τῶν Λευκῶν Ὀρέων* καὶ τὴν *Λίλην τοῦ Κηφισοῦ* — ὁ Π. Σ ἐρωτᾷ τὸν *Τζέντλεμαν* πῶς περνᾷ εἰς τὴν ἐξοχὴν τῆς Ζακύνθου καὶ τον συγχαίρει διὰ τὰς ἀπολυτηρίους ἐξετάσεις του· —ὁ *Θαλασσινὸς Ζωγράφος* ζητεῖ τάχχκά τοῦ *Νεαροῦ Ζωγράφου*· — ἡ *Δράκος τῆς*

Τροιζηνίας ζητεῖ τάρχικὰ τοῦ *Ἀγκαθιοῦ*, τὸ ὁποῖον συγχαίρει καὶ ζηλεύει διὰ τὰ βραβεῖά του· — ἡ *δευκὴ Πεταλούδα* ἐρωτᾷ τὸν *Τορπιλλητὴν* κοῦ εὑρίσκεται, καὶ ἀσπάζεται τὴν *Ἄγκυραν τῆς Φιλίας* — τὸ *Ἠλεκτρικὸν Φῶς* ζητεῖ τάρχικὰ καὶ τὴν διαμονὴν τοῦ *Διομήδους* καὶ τοῦ *Κύματος τῆς Πριγκήπου*· — ἡ *Ἀλεξάνδρα Ζταβάρα* ἀσπάζεται τὴν *Εὐφροσύνην* καὶ *Κατίναν Μεγαρέως*· — ἡ *Ἐλένη Καραπαύλου* (φίλη μου ξεσπαθωμένη) εὐχαριστεῖ θερμῶς ὅσους τὴν συνεχάρησαν διὰ τὴν ἐπιστολήν της, ἀλλὰ πρὸ πάντων ὅσους ἔσπευσαν νὰ δείξουν ὅτι τὴν ἐπιδοκιμάζουν καὶ λαμβάνουν μέρος εἰς τὸν ἔρανον.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: — ὁ *Υἱὸς τῆς Νυκτὸς* μὲ τὴν *Δεσποινίδα Σατωβριάνδου*, *Ἀθδὰν Ποιμενίδα* καὶ *Μικρὰν Ἰατρίσσαν*· — ὁ *Σοφὸς Πιττακὸς* μὲ τὴν *Κάρμεν Σύλβα*, *Δουλοῦδι τοῦ Βουνοῦ* καὶ *Παρτσινέθελον*· — ἡ *Ἑτοιμόρροπος Οἰκία* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν Χιονοσκεπῆ* *Ὄλυμπον* καὶ *Κρητικὴν Σημαίαν*. — ἡ *Καρδία ὑπὸ Πέτραν* μὲ τὴν *Ἀντιγόνην*, *Κωνστ. Σ. Ἀναστασιάδην* καὶ *Ἀθηρειτὸν*· — ὁ *Ἀνδρέας Ν. Νικολόπουλος* μὲ τὸν *Πὶκ-Νὶκ*, *Σέλευκον τὸν Κεραυνὸν* καὶ *Παρνασσὸν*. — ὁ *Μυλόρδος* μὲ τὴν *Τίμων Πολίτην* καὶ *Σχίλλερ*· — ἡ *Θεὰ Ἀθηνᾶ* μὲ τὸν *Βασιλέα τῶν Κυκλάδων*, *Ἀστέρα τοῦ Πόντου* καὶ *Γλυκεῖαν Ἀνάμνησιν*· — ὁ *Μολυδένιος Στρατιώτης* μὲ τὸν *Βασιλέα τῶν Ὀρέων* καὶ *Βαθυκλῆ*· — ὁ *Νέος Ἡρακλῆς* μὲ τὴν *Καρδερίναν*, *Ἴριδα* καὶ *Λευκὴν Περιστεράν*· — ὁ *Νοσταλγὸς Ἕλλην* μὲ τὴν *Ἀγριοτριανταφυλλάν*, *Ἀστεροεσσαν Νύκτα* καὶ *Μυστηριώδη Φύσιν*· — ὁ *Ἀγγουρολογιώτατος* μὲ τὸ *Νευρόσπαστον*, *Μικρὸν Διάβολον* καὶ *Δέκιον Μῆν*· — ἡ *Μιμόζα* μὲ τὴν *Ταναγραίαν Κόρην*, *Καλλιόπην Δ. Ρούφου* καὶ *Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν*· — τὸ *Μέλι τοῦ Ὑμηττοῦ* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν τῆς Ἀνδρού*, *Γλυκεῖαν Ἀνάμνησιν* καὶ *Γλυκεῖαν Ἑλλάδα*. — *Πυθαγόρας* ὁ *Σάμιος* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν* καὶ *Ἀρχιζιζάνιον*· — ὁ *Τριόπιος Ἀπόλλων* μὲ τὸν *Μικρὸν Διάβολον*, *Ἔθνικὸν Ὕμνον* καὶ *Ἥρωα τῆς Σύρου*· — ὁ *Δ. Π. Δρίβας* μὲ τὴν *Πεκραμένην Καρδούλαν*· — ἡ *Ἡγεμονὶς τῆς Σύρου* μὲ τὴν *Νεαρὰν Φιλόσοφον*· — ἡ *Χαλιμᾶ* μὲ τὴν *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*, *Ἡγεμονίδα τῆς Σύρου* καὶ *Ναυτοπούλαν*· — ἡ *Ὑπολαὶς* μὲ τὸν *Νοσταλγὸν Ἕλληνα*, *Κόμητα τῆς Ἑρμουπόλεως* καὶ *Ἥρωα τῆς Σύρου*· — ὁ *Γουλιέλμος Τέλλος* μὲ τὴν *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν*, *Ἑλένην Γὰε* καὶ *Σόρε κ' Ἔλα*· — ὁ *Ἰατρὸς τῶν Συνδρομητῶν* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν*, *Χειμωνιάτικην Λιακάδαν* καὶ *Βασιλέα τοῦ Κατέργου*· — ὁ *Θεαγένης* μὲ *Ὄλυμπον τὸν Γριπέα*, *Σοφὸν Πιττακὸν* καὶ *Βίγλαν*· — ὁ *Ρόβινσῶν Κροῦσος* μὲ τὸν *Σοφερὸν Μεσαίωνα*, *Παρνασσὸν* καὶ *Χλόην τοῦ Κηφισσοῦ*· — ἡ *Κατσαρομάλλω* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*, *Ναυτοπούλαν* καὶ *Ρόδον τῶν Ἄλπεων*· — τὸ *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* μὲ τὴν *Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν*, *Κόκκινο Καπελάκι* καὶ *Ἀνθοπώλιδα τῆς Βερώνης*· — ἡ *Ἀνθὼν τῆς Τερψιθέας* μὲ τὸ *Ἄνθος τῆς Ἰαπωνίας*· — τὸ *Νευρόσπαστον* μὲ τὸν *Κεραυνόν*, *Ἀστέρα τοῦ Βέγα* καὶ *Λύραν τοῦ Ὀρφέως*· — ἡ *Δερουγέτη* μὲ τὴν *Ταϋγέτην*· — ὁ *Κυκλαδίτης* μὲ τὸν *Βασιλέα τῶν Κυκλάδων*, *Ἥρωα τῆς Σύρου* καὶ *Συριανὸν Ἱππότην*· — ὁ *Ὠρίων* μὲ τὴν *Μικρὰν Δεσποινίδα*, *Χειμωνιάτικην Λιακάδαν* καὶ *Ἰτέαν*· — ἡ *Χειμωνιάτικη Λιακάδα* μὲ τὸν *Θεαγένη*, *Πρόαντα* καὶ *Στρατηγὸν τοῦ Βατερλώ*· — αἱ *Νεαραὶ Ἀμερικανίδες* μὲ τὸν *Ἑλληνομαθῆ Ἀμερικανόπαιδα*· — ἡ *Νῆσος τῶν Φαιάκων* μὲ τὸ *Φρούριον τῆς Κερκύρας*· — ὁ *Ἀργύρης Σαπουνάκης* μὲ τὴν *Ἑλένην Βλάχου* καὶ *Ἀλκινόην Διαμαντίδου*· — ἡ *Μενεξεδένια* μὲ τὴν *Χιονισμένην Ἑλάτην*, *Χιονισμένην Κούκλαν* καὶ *Χιονισμένο Δενδράκι*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Ἀντιβίριον Ρόδου* (κ' ἐγὼ καὶ οἱ συνεργάται μου ὅλοι σ' εὐχαριστοῦν δι' ὅσα γράφεις· ἡ «Ἐσημερὶς τῶν Παίδων» δὲν ἐκδίδεται πλέον·) *Σόλωνα Δημακόπουλον* (μὲ τὰ θερμότατα συλλυπητήριά μου διὰ τὸν θάνατον τοῦ προσφιλεστάτου πατρός σου·) *Ὄλπιν τὸν Γριπέα* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν, τὴν ἀκουσίαν Ἔκθεσιν Βιβῶν·) *Συριανὴν Ἀμαζόνα* (καλῶς νὰ ἔλθῃς· ἐξετέλεσαν τὴν παραγγελίαν σου, ὥστε τὰ φύλλα σὲ περιμένουν εἰς Σύρον·) *Ταρταρῖνον τῆς Ταρασκόνης*, λαμπρὸν τὸ ποιηματάκι σου διὰ τὸ *Δουλοῦδι τοῦ Βουνοῦ* νὰ εἶχα τόπον θὰ τὸ ἐδημοσίευα·) *Δουλοῦδι τοῦ Βουνοῦ* (κατενθουσιασμένοι οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει φίλοι μου διὰ τὴν γνωριμίαν σου· πολὺ ἐχάρην διὰ τὴν γνωριμίαν τοῦ ἀδελφοῦ σου·) *Δευκὴν Πεταλούδαν* (μὰ πολὺν καιρὸν ἔκαμες νὰ μοῦ γράψῃς! ἐν τούτοις χαίρω διότι ὁ ἐνθουσιασμός σου διατηρεῖται ἀκμαῖος· ὁ κ. Φκίδων σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις·) *Ἀλκιβιάδην Μ. Κορὲν* (νὰ μοῦ φιλήσῃς τὴν ἀδελφούλα σου· καὶ αἱ προτάσεις περὶ ἀλληλογραφίας θέλεις νὰ γίνουν μὲ τόνομά σου;) *Δρόσιαν τοῦ Βοσπόρου* (φίλητέ μου τὸ «χαριτωμένο μικρὸ ἀγγελοῦδι» καὶ ἴσως εἶσαι σωστὴ νοικοκυρούλα· εὖγε!) *Στήριγμα τῆς Μητρὸς* (δὲν ἐρωτᾷς εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, μήπως ὑπάρχει καμμία ἐπιστολή σου μὲ ἀνεπαρκὲς γραμματόσημον; διότι πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ λάβω καὶ νὰ μή σου ἀπαντήσω; δι' ἐκεῖνο ποὺ μὲ ἐρωτᾷς, σὲ συμβουλεύω νὰκολουθήσῃς τὴν γνώμην τῆς μητρός σου.) *Νύμφην Καλυψὼ* (πολὺ ὡραῖα πράγματα εἶδες εἰς τὸ Παρίσι· μὰ ἦτο δυνατόν; Παρίσι εἶνε αὐτό!) *Ἀγγουρολογιώτατον* (εἶχες γοῦστο σήμερα καὶ ἀ' ἔκαμες κ' ἐγέλασα μὲ τὰ ἀστεῖα τῆς παρείας· σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν στατιστικὴν τῶν Ἀσκήσεων.) *Ἀπότομον Βράχον* (πολὺ περίεργον, διότι καὶ ἄλλοι φίλοί μου τὸ ἔγραψαν· φαίνεται ὅτι ἐπάνω ἀπὸ τὴν ράχιν τοῦ ἐλέφαντος, εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ 30οῦ φυλλαδίου, σχηματίζονται ἀόρισταί τινες μορφαί· ἀλλὰ βέβαια ἡ εἰκὼν δὲν εἶνε μαγικ!) *Θωρακίτην* (σ' εὐχαριστῶ θερμότατα διὰ τὰ ξεσπαθώματα!) *Ἀμφιλύκην*, *Πράξιλλαν* (ἔστειλα·) *Καρδερίναν*, *Φιλοσοφικὸν Λίθον* (μέχρι σήμερον τοὐλάχιστον, δὲν ἐλήφθη ἡ συνδρομή σου διὰ τὸ «Ὑπὲρ Πατρίδος·») *Δαίμαρχον Γατόκι* (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνθουσιώδεις ἐκφράσεις.) *Ἀνθοδιαιτον Ἀτθίδα*, *Ναυτόπαιδα* ([Ε] διὰ τὰ ὡραῖα ἔμμετρα·) *Βαρδαλαμπούμπαν*, *Κίχλαν* (ἔκλεξε τὰς καλλιτέρας καὶ στεῖλε· οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὖ· 20 Ἀσκήσεις εἶνε πολὺ ἀκκεταί, οὔτε ἦτο δυνατὸν νὰ γίνῃ διαγωνισμὸς μὲ περισσοτέρας, διότι θὰ ἤθελα μήνας ὁλοκλήρους διὰ νὰ κάμω τὴν ἐξέλεγξιν·) *Κωνστ. Μαχαιρᾶν*, *Ἀγαπημένην Ἀδελφούλαν* (τὸ Λεύκωμα χρυσόδετον τιμᾶται φρ. 5·) *Παρνασσὸν*, *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν* (μὰ τί ἰδέα εἶνε αὐτὴ ποὺ σου ἐπέρασε; εἶνε δυνατὸν νὰ σε ἀδικήσω; καὶ διατί; μήπως δὲν εἶσαι φίλη μου, ὅπως καὶ κάθε ἄλλη; Γράφε μου λοιπὸν καὶ ἔννοια σου· ὅταν εἶσαι ἀξία εὐσήμου θὰ το πέρνῃς, ἂν ἔχῃς δὲ πολλά, αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει τίποτε·) *Πᾶς-με-λένε*, *Ἂν τῶβρῃς* (ἐλήφθη καὶ θὰ δημοσιευθῇ τάχιστα·) *Ἄγριον Μάγδην* (ἀονοῦν αὲν, ἀλλὰ ἔρχονται· μὴν ἀνησυχῇς·) *Ἐριφύλην Π. Φουστάνου* (ναί·) *Ι. Δ. Καρᾶν* (ἔχε ὀλίγην ὑπομονὴν· τὸ ἐξώφυλλον καὶ τὸ δέσιμον λείπει· μόλις ἐτοιμασθῇ, θὰ τὸ λάβῃς ἐκ τῶν πρώτων·) *Ἀρχιναύαρχον Κυβιδιάδην* κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 7 Αὐγούστου, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 27 Σεπτεμβρίου.

Ὁ χαρακτὴρ τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέον νὰ γραφοῦν τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 50 φύλλα καὶ στοιχίζει φρ. 1

470. Λεξίγριφος.

Τὸ πρῶτο μου εἶνε ἄψυχο, ὁποῦ πολὺ ἀξίζει,
Τὸ δεύτερο κοινότατο εἰς τὰς βιβλιοθῆκες·
Τὸ σύνολό μου εὔγλωττο, μὲ φῶς Χριστοῦ φωτίζει,
Κ' ἐλπίζω πῶς τὸ βρῆκες!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δωρίου

471. Στοιχειόγριφος.

Μὲ λαιμὸ μακρὺ σὰν εἶμαι
Μεσ' ἀπὸ θάλασσα θὰ κεῖμαι·
Τὸ λαιμό μου ἂν βραχύνῃς,
Πικρὰ σ' ἔκαμα νὰ πίνῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λυσοχάρτου

472. Ἀναγραμματισμός.

Καὶ μικρὸν καὶ μέγα Κράτος, ἂν τὸ ἀναγραμ-
[ματίσῃς,
Ἐν δασύτριχον θηρίον, φοβερόν, θὰ συναντήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεαγένους

473. Τέσσαρα.

★ Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι
★★ διὰ γραμμάτων, οὕτως ὥστε νὰ-
★ ★ ναγιγνώσκεται: καθέτως θεά, ὁρι-
★ ★ ζοντίως ἐκκλησιαστικὸς συγγραφεὺς
★★★★★★ καὶ πλαγίως, ἐκ τῶν κάτω πρὸς
★ τὰ ἄνω, πτηνόν.
★

Ἐστάλη ὑπὸ Δημ. Βότσαρη

474. Ἐπανόρθωσις φράσεως.

Κατὰ τοῦ πολέμου εἶνε ἡ Ἑλλάς, κατὰ δὲ τὴν πρώτην δευτέραν καὶ τρίτην διαιρεῖται εἰς περιόδους. Ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος, θέατρον περιόδου τρεῖς ἐν Ἰταλίᾳ.

Ἐστάλη ὑπὸ Ὀλπιοῦ τοῦ Γριπέως

475—479. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ συνωνύμων.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις, πᾶσαι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον συνώνυμοι (μεταξὺ των, καὶ ὄχι πρὸς τὰς λέξεις ἐξ ὧν προῆλθησαν) *σάρωμα*, *ναύτης*, *ἀνίκητος*, *φυσικός*, *κτέρισμα*.

Ἐστάλη ὑπὸ Ρόδου τῆς Αὐγῆς [Ε]

480. Φωνηεντόλιπον.

γρ-πρ-κρ-νρς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀόου τῆς Ὕδρας [Ε]

481. Ἀστρῆφος.

$$\frac{\Gamma'}{H}\text{ζου} + \frac{\text{ὦτα}}{M}$$

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιττακοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 5 Ἰουνίου ἐ. ἔ.

328. Θεμιστοκλῆς (Θέμις, τό, κλεὶς). — 329. Σῦρος, Κῦρος. — 330. Θάρσος, θράσος. — 331. Ὁ κόπος. — 332. Ω. 333. — 337. Ἀνεμώνη, ῥόδον, ἴον, κισσός, λείριον. — 338. Ἀρκαδία-ἀστραπή-ἥλιος-σελήνη — ἥμερος — Σωκράτης — σκίουρος. — 339. Διότι ἡ ἀλώπηξ ἀρχίζει ἀπὸ φωνῆεν, ὁ δὲ λαγὸς ἀπὸ σύμφωνον. — 340. Γινομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῶν γραμμάτων ρ υ. σχηματίζεται παντοῦ ἡ λέξις θροῦς. — 341. Διὰ τῶν δευτέρων γραμμάτων τῶν λέξεων: ΠΟρος, κΟνικλος, αΥτός, ΠΕιραιεύς, ρΙς, ΣΟλωμός, ΒΥρων σχηματίζεται τὸ ἐλιποσύμφωνον συν-εσυν, τοῦ ὁποίου ἡ λύσις εἶνε ΧΡΟΝΟΥ ΦΕΙΔΟΥ. — 342. Αἰδοῦ σαυτὸν καὶ ἄλλον οὐκ αἰσχυνθήσει. — 343. Τῆς περὶ τὸ σῶμα ὑγείας μὴ ἀμέλει. — 344. Ἀριστείδης.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1899.